

SJON – BORGERDIKTATURET MÅ KNUSES!

rszawapakta ein fare r alle folk i verda

ne i Sovjet, Hellas, Polen, Portugal, 'est-Tyskland, Noreg og, alle dei andre and?

et er nok rett at dei to store har sams endar, heile verda, og ei interesse av kje å konfronterast med kvarandre, men l dette kjem at ei rekkje europeiske re-inger har vanskar med folket i sine and. No gjeld det serleg Hellas, Tsjek-oslovakia, Italia og Frankrike. Seinare an det bli fleire.

il å verja seg mot slike farar kan rick ei tryggingsordning" vera turvande både for et eine og det andre riksstyret.

i skal merka oss at Sovjet ikkje gav et-er for det amerikanske presset i den per-oden då USA hadde atom-monopol og ong etter gong truga Sovjetsamveldet med tomkrig. Dei nye Sovjetleiarane har slått n på den reaksjonære politikken, endå andet ikkje lenger er utsett for ein slik pressingspolitikk som landet sto imot nder Stalin . Dette heng i hop med den sknokratiske og borgarlege undertryk-ingspolitikken til dei nye Sovjet-leiarane. Dei brukar våpenmakta til å undertrykkja g til samarbeid med hovedfienden til lle folk, herskarklikken og overklassen USA.

denne situasjonen må vi føra ein hard og onsekvent kamp mot USA-imperialismen. Då må vi og føra kampen mot samarbei-spartnaren til USA, sovjetrevisjonistene. NATO trugar i dag ikkje maktahavarane i iovjet, men er saman med Sovjetsvikar-ne ein fare som trugar alle folk. Dei to tormaktene deler på jobben. USA tek Hellas, Sovjet tek Tsjekkoslovakia. NATO-lanar er utarbeidde for kupp tilsvarande Hellas-kuppet når "nasjonens sikkerhet" rev det, og Noreg står øvst på lista for and der NATO i ein krisesituasjon står erdig til å gjennomføra kupp. Sjå eigen rtikkel i dette nummeret av Klassekampen.

Samarbeidet mellom Sovjet og USA er i dag eit samarbeid mellom herskarklikkar som styrer mot interessene til folka i des-se landa. det er eit samarbeid mellom rø-varstatar og overfallsmakter. Dette sam-arbeidet er reaksjonært. Det er eit trugs-mål mot folka i Europa og heile verda.

Også somme av dei her i Noreg som er mot NATO, går inn for "utvida kontakt" og og meir samarbeid mellom aust og vest, mellom landa i NATO og Warszawapakt-landa. Det gjer SF, AUF og NKP, som her går i brodden for eit samarbeid og så dei reaksjonære i dag kan gå inn for.

At dette er sjølmotseiande og inkonsekvent skjønner dei visst ikkje. Dei innser ikkje at dette snakket om samarbeid og kontakt er undergraving av kampen mot NATO. På den eine sida er dei mot NATO på den andre sida er dei mot Sovjetokkupasjonen i Tsjekkoslovakia, og samstundes er dei for tilnærming og auka samarbeid mellom desse aggressive maktene. Når berre overfallsmennene kjem fram til eit samar-beid, skal alt bli så bra. Bak dette synet ligg det ein reint abstrakt tenkjemåte, ei vurdering lausrive frå dei faktiske til-høva som gjer politikken til matematikk.

Årsaka er sjølvsagt at revisjonistene og reformistane ikkje ser motsetningane ut frå eit klassestandpunkt, men som ab-strakte blokkpolitiske, delvis nasjonale og militære motseiingar.

et sikrer Hellas apitalen

regjeringen i.... anstrenge seg for å undertrykke slik uro ved hjelp av sine egne ressurser. Men hvis disse tiltak skulle vise seg å være utilstrekkelige, eller dersom regjeringen i.... skulle be om hjelp, eller hvis US-øverstkom-manderende skulle være av den oppfatning at regjeringen i.... ikke er i stand til effektivt å slå ned slik uro i tide, kan USA-styrkene gå til slik aksjon som US-øverstkommanderende anser som nød-vendig, enten det skjer på egen hånd eller i samarbeid med regjeringen...." Det kan vanskelig hevdes at den greske regjering sto overfor en slik situasjon. Ikke desto mindre skulle det bli noe så lite be-bydelig som valget på ny nasjonalforsamling våren -67 som utløste NATO-kuppet. Valget gjaldt bl.a. om Hellas skulle følge en mer sjølstendig, nasjonal linje overfor USA og NATO eller om landet skulle utbygges ytter-tligere som baseområde.

De amerikanske basene i Hellas utgjorde flere tusen mann, og Hellas var det landet i NATO som hadde overlegent flest innbyg-gere i uniform; hver 5. greker var soldat. Den greske staten hadde lave utgifter på det sosiale området og kunne derfor holde en

Hovuddraget i politikken deira er opportu-nismen. Dette gjeld også utanrikspolitik-ken, der dei snur kappa etter dei vindane som bles opp frå den reaksjonære kanten. Så lenge Sovjetsamveldet sto fast mot den aggressive og imperialistiske politikken til USA-herskarane, var t. d. SF-leiar-ane nøytrale i tilhøvet Sovjet/USA. Dei gjekk inn for det "tredje standpunkt", i Aust-Europa var dei for liberalisering og tilnærming til vest, og heime var dei for kritikk til begge sider og nøytralitet mellom aust og vest. Men då leiarane i Moskva starta hetsinga mot Kina og gjekk inn for tilnærming til USA, då kunne SF-leiarane med ein gong bli så Sovjet-ven-lege som ingen andre. No var Kina blitt det store fæle som dei reaksjonære skræm-de med, og no kunne SF utan fare gå inn for Sovjet, som brått var blitt så "ansvar-leg" og "i edsvenleg".

Desse opportunistane i SF, AUF og NKP prøver heile tida å gjera NATO-motstanden pen og pynteleg, så han skal kunna godtak-ast av Dagbladet og alle slag borgarar. Av di deg for det meste og er borgarar sjølve, er det vanskeleg for dei å sjå saka på annan måte. Dermed blir agitasjonen deira hjelpe-laus og alt for abstrakt og idealistisk for folk flest. Fordi dei ser så mekanisk på motsetningane, ser dei den reaksjonære utviklinga i Aust-Europa som progressiv, som "liberalisering" og "demokratisering". Dei ser ikkje utviklinga ut frå standpunk-tet til arbeidarklassen, og merkar seg ikkje kva slag grupper det er som får frie hender, kva klassar det er som får makt og blir her-skarar.

Når no denne tilnærmingspolitikken, det tredje standpunktet er teke over både av Nixon og Sovjetleiarane, og den norske regjeringa trygt kan dila etter, så går lei-arane i SF, AUF og NKP i sin opportunis-me framleis inn for tilnærmings- og "av-spennings"-politikken. Dei ser ut linge som ein siger for seg. Dei har fått "rett" liksom. Dei ser heilt bort frå, nekter å gå med på at det som utviklar seg er eit samarbeid mellom undertrykkingsmakter.

I staden ser deg på samarbeid og utvida kontakt som noko bra i og for seg, lausrive frå realitetar og klassetilhøve. Så får det heller vera røverar og over-fallsmenn som samarbeider. Dogmet om "det tredje standpunkt" tvihold SF på, eit dogme som er endå meir feilaktig no enn før, då det på eit visst tidspunkt i alle fall var tvetydig. I dag er det eintydig re-aksjonært. I dag tyder det samarbeid, tilnærming og syntese mellom dei to mak-tene som saman er hovudfienden for alle folk i verda.

Difor er kampen mot NATO og sovjet-revisjonismen ein og same kampen. Difor er kamp mot NATO ei hovudoppgåve som alle revolusjonære arbeidarar, alle marx-ist-leninistar må gå fullt inn for og som ikkje kan overlatast til revisjonistar og reformistar. Kampen mot NATO og Sov-jetrevisjonismen er klassekamp.

Til kamp mot den reaksjonære alliansen mellom herskarklikken i Sovjet og USA, mot samansverjinga mellom NATO og Warszawapakta, ei blokk som trugar alle folk i verda!

Til kamp mot USA- og Sovjet-imperial-ismen!

Noreg ut av NATO!

stor hær. I valgkampen ble det fra liberalt hold foreslått en nedskjæring av forsvars-utgiftene som forøvrigg USA betalte 25% av. Dette førte til uro på ledende NATO-hold. Den greske hær måtte ikke bare opprett-holdes, den måtte styrkes.

Nettopp i det østlige Middelhavet og i Midt-Østen kjemper nemlig USA og Sovjet, de to imperialistiske stormaktene som forsøker å dele verden mellom seg, om en gjenoppdeling av "innflytelses-sfærene" de har tilranet seg. Oljeinte-ressene er av avgjørende betydning for begge. Ved en krig i Midt-Østen er bas-ene i Hellas og kontrollen med områdene rundt Bosphorus -stredet viktig.

Men enda viktigere enn de militærstra-tegiske hensyn til Midt-Østen var sjøl-sagt hensynet til "det økonomiske klimaet" i Hellas sjøl.

Centrumsunionen hadde påbegynt sosiale og økonomiske reformer. Det var de store ut-giftene til dette som framtvang en ned-skjæring av militærbudsjettet. Reformene var svært moderate i forhold til hva som er gjennomført i andre kapitalistiske land i Vest-Europa, men fordi de ville føre til større sosiale omkostninger og dermed lavere profitt for den greske og internas-jonale storkapitalen, ville de være et hin-der for den imperialistiske utbyttinga av Hellas. Etter kuppet er de amerikanske investeringene i landet økt voldsomt. Hellas gir den internasjonale storkapitalen store

FORTSETTES S. 18

Arbeidarklassen let seg ikkje skræma av borgardiktaturet

Gresk politi til brutale angrep på streikende arbeidere.

(Foto: NTB.)

I ein situasjon med indre uro vil NATO vera med og slå ned arbeidarklassen i Nor-eg. Før klassekampen for alvor har kvesst seg til, gjer den borgarlege staten bruk av "lovlege" og parlamentariske middel til å halda klassekampen nede, med tiltak som tvungen lønnsnemnd, arbeidsretten, lov om arbeidstvistar og liknande. Men når arbei-darklassen har reist seg til kamp, når det er uro og omfattande streiker, kan regjer-inga slå fast at "nasjonens sikkerhet er tru-et", og då vil unnakslover bli sette i verk. Militære og halvmilitære politistyrkar vil bli sette inn for å halda "ro og orden", det vil bli massearrestasjonar av folk som er imot det kapitalistiske systemet, og NATO vil gjennomføre kupp tilsvarande kuppet i Hellas for to år sidan.

Ein kan spørja om det ikkje er noko hyste-risk å hevda slikt, om det er noko anna enn mistankar. Mange vil vera samde i at det kan vera rimeleg å dra slike slutnin-gar, men dei vil vera noko skeptiske til om det verkeleg er sant. Vi vil helst ikkje tru at "våre" maktahavarar er med på slikt. Men alt dette kan dokumenterast. Vi veit kva planar som er utarbeidde i samarbeid med NATO for å setjast i verk i ein krise-situasjon, og det går fram av desse plan-ane at dei rettar seg mot folk i Noreg, mot norske sosialistar.

Dokumentasjonen har vi i løynelege NATO-dokument som gjeld kupp-planar for NATO-landa i Europa, vi har unnakslo-ver vedteke av Stortinget tidleg i 1950-åra, og vi har utsegnar frå den tidlegare sjefen for overvåkingspolitiet, Asbjørn Bryhn, som i intervju med Verdens Gang og Aften-posten har fortalt det vi treng vita om ar-beidet til det hemmelege politiet i Noreg. Til dette kjem opplysningar om opprørs-politi og eigne halvmilitærepolitistyrkar.

Det gjeld forsåvidt berre å sjå ting som ligg i dagen, og sjå samanhangen i fakta som alt er eller burde vera velkjende.

SPIONERING OG KARTLEGG- AV FOLK PÅ VENSTREFLØYA

Overvåkingspolitiet vart skipa kort tid etter Menstad-slaget, då riksstyret med Quisling som forsvarsminister hadde sett inn militære styrkar mot arbeidarar som streika. Etter dette fann styresmaktene ut at det var turvande å halda aktivistar og klassekjemparar under oppsikt, og fekk skipe eit eige overvåkingspoliti.

Det hemmelege politiet dreiv ikkje over-vaking og spionering på dei fascistiske rør-slene som i 30-åra var aktive i Noreg. Hitler og Mussolini hadde stor sympati i leiande borgarlege krinsar, og vart pent omtala i aviser som Aftenposten, Tidens Tegn, Morgenbladet og Nationen. Over-våkingspolitiet var heilt frå starten retta mot venstre, mot dei som organiserte og gjekk i brodden for aksjonar, streiker og klassekamp elles. I Danmark er det ny-leg blitt stort oppstyr om at folk under kri-gen skal ha blitt arresterte av tyskarane etter lister utarbeidde før krigen av danske styresmakter, og desse skuldningane er ikkje blitt tilbakeviste. Her i Noreg er det folk som på offentlege møte har hevda at dei vart arresterte av tyskarane etter lister som skreiv seg frå det norske justisdepar-tementet, og dei som har hevda dette er ikkje blitt saksøkte og det er heller ikkje gjort noko anna for å tilbakevisa påstand-ane.

Det var etter krigen overvåkingspolitiet

for alvor vart utbygt over heile landet. As-bjørn Bryhn, leiar for overvakingstenesta frå 1954 til 1966 fortalde om dette i eit intervju med Aftenposten 30. juli 1966; - Den kommunistiske fare ble overheng-ende. Hele overvåkningstjenestens opp-merksomhet måtte være rettet mot dette. Hvordan skulle vi bygge opp vår organisa-sjon? Welhaven (leiar for overvåkingsten-esta fram til 1954) så det slik at vi i før-ste rekke måtte reise land og strand rundt til de forskjellige politikamre og plukke ut politimenn som var spesielt egnet til over-våkningstjenesten. I første omgang plukket vi ut politimenn som hadde erfaring fra il-legalt arbeid under krigen. Aftenposten spør: - Det har ofte vært så meget, snakk om overvåkingspolitiets kar-totek. Det skal eksistere et hemmelig ar-kiv, finnes det? - Ja, selvfølgelig.

Han legg til at "et slikt arkiv... ha en nøkkel i form av et henvisningsregister" og uttalar vidare:

- Jeg understreker imidlertid at vi hele tiden arbeider efter de direktiver som de ansvarlige politiske organer har gitt for dette arbeidet. Vårt arbeide med over-våkningstjenesten har aldri vært i strid med individets rettigheter. Ansvarlig po-litisk ledelse har på grunnlag av innberet-ninger fra oss kunnet gripe inn i saker om rikets sikkerhet.

Dette er ikkje nytt. Mange visste om det frå før, kjenner til at det rundt på kvart politikammer sit folk som har til oppgåve å spionera på dei som har "avvikande" politiske oppfatningar og som er med i venstreorienterte organisasjonar. Men det kan vera greitt at det er stadfesta frå offi-sielt hald, for her har vore nok av freist-nader på å nekta for eller bortforklára at den norske staten kartotekfører dei som er usamde med maktahavarane og arbeider for forandring. Det blir litt mindre rørande alt snakket om fridom og demokrati når vi veit dette og kan prova det. At telefonane til folk på venstrefløyen blir systematisk av-lyda, er og eit faktum. For å prøva telefo-nen er ting blitt avtala, ting som kunne høyraast "interessante" ut, men som ikkje har vore reelle. Og politiet har møtt fram. Enno meir handfaste pr ov fekk ei kvinne i ein by i Nord-Noreg som fekk høyra avspel-ing av ein samtale ho hadde hatt tidlegare på dagen då ho lyfte av røyret for å få ein ny samtale. Her hadde politiet gjort ein teknisk tabbe, og ho fekk springa ned på stasjonen og tok avlydningar på fersk gjer-ning. Dette hende for få år sidan i Narvik, og førde til ein del avisskriving.

Det er og lagt merke til at posten til visse mottakarar tek uvanleg, ja påfallande lang tid, og stundom blir borte, kva no det kan koma av.

Det som er heilt klårt, er at folk med vis-se meiningar og som er med i visse organ-isasjonar er under overvaking, at opplys-ningar blir samla ved å spionera på dei, men kven er det som står i kartoteka, kven er det overvåkingspolitiet spionerer på?

Det kan ingen vita som ikkje sjølv har gått gjennom arkivet. Rett nok skreiv ein offi-ser i 1951 at poenget er å få tak i aktivist-ane, dei som organiserer og går i brodden for aksjonar. Men overvåkingspolitiet går mykje lenger. Dei nøyer seg ikkje med medlemer av meir og mindre sosialistiske

FORTSETTES S. 18

VERDEN I OPPRØR

Mao Tse-tung:

ALLEREAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE

Kommentar fra redaksjonen.

I 1946 var Kina inne i den nasjonale frigjøringskrigens siste fase. Kuomintang, som var rusta til tennene av USA-imperialismen, hadde satt inn et veldig angrep mot de frigjorte områdene. På denne tida, da mange kunne synes det så svart ut, lanserte Mao tesen: Alle reaksjonære er papirtigre! Denne viktige parolen har med rette hedersplassen i KLASSEKAMPENS tittelhode, sammen med de revolusjonære arbeidernes mest kjente kamprop: Arbeidere og undertrykte i alle land, Foren dere!

Hva er innholdet i denne tesen? Vi siterer fra innledningen til artikkelen i Maos utvalgte verker (Peking 1961): "På samme måten som Lenin betraktet imperialismen som en "koloss på leirfotter" betrakter kamerat Mao Tse-tung imperialismen og de reaksjonære som papirtigre – og begge er her ved sakens kerne. Denne tesen gir et grunnleggende strategisk opplegg for de revolusjonære folk. ... (Mao har) gang på gang pekt på følgende: Strategisk, når det gjelder helheten, må de revolusjonære forakte fienden, våge å kjempe mot ham og våge å ta seieren i sin hånd, – og samtidig, når det gjelder hver enkelt del, hvert spesifikt slag i kampen, må de ta fienden alvorlig, være nøkterne, studere kampens kunst omhyggelig og forberede den, og ta i bruk kampformer i pakt med forskjellige tidspunkter, steder og vilkår for å isolere og gjøre det av med fienden steg for steg".

"Likesom det ikke fins en eneste ting i verden som ikke har tosidig natur (dette er loven om motsetningenes enhet), så har også imperialismen og alle reaksjonære en tosidig natur – de er virkelige tigrer og papirtigrer på en og samme gang. Tidligere i historien var slave-eierklassen, den føydale godseierklassen og borgerskapet kraftige, revolusjonære og progressive før de hadde vunnet statsmakten og i en tid etterpå – de var virkelige tigrer. Men etter hvert som tiden gikk, forandret disse klassene seg til det motsatte steg for steg, – de forandret seg til reaksjonære, til tilbakeleggende mennesker, til papirtigrer – fordi deres motpøler, slaveklassen, bondeklassen og proletariatet gradvis vokste i styrke og kjempet stadig voldsommere mot dem. Og til slutt ble disse klassene styrtet, eller vil bli styrtet, av folket. De reaksjonære, tilbakeleggende, råtnede klassene har beholdt denne dualistiske natur tilmed i sin siste kamp på liv og død mot folket. På den ene side var de virkelige tigrer – de slukte folket, åt opp folket i millioner og titalls millioner. Kampen for folkets sak kom inn i en periode med vansker og strabaser, og det var mange krøker på veien. Å tilintetgjøre imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismens herredømme i Kina tok det kinesiske folket over hundre år og kostet dem titalls millioner liv før de vant seier i 1949. Hør her! Var de ikke levende tigrer, jerntigrer, virkelige tigrer? Men til sjueende og sist forandret de seg til papirtigrer, døde tigrer, tigrer laget av soyabønnepudding. Dette er historiske fakta. Har ikke folket sett eller hørt om disse fakta? Det har vært hopetall av dem – tusener og titusener! Tusener og titusener! Derav følger at imperialismen og alle reaksjonære, betraktet ut fra deres vesen, på lang sikt, fra strategisk synspunkt, må ansees som det de er – papirtigrer. Dette bør være grunnlaget for vår strategiske tenkning. På den annen side er de også levende tigrer, jern-tigrer, virkelige tigrer som er i stand til å ete opp folk. Dette bør være grunnlaget for vår taktiske tenkning.

Mao Tse-tung. Tale på møtet i Wutsjang i det politiske byrå i Kinas kommunistiske partis sentralkomité (1. desember 1958).

Formann Maos berømte samtale med Anna Louise Strong er et mektig våpen også for norske arbeidere og marxist-leninister. Mao viser hvordan hetsen mot det sosialistiske Sovjetunionen under ledelse av kamerat Stalin blei brukt som påskudd for aggresjon og undertrykkelse. Nå som Sovjetunionen midlertidig er under revisjonistjuntaens sosialimperialistiske styre, gjør landet felles sak med USA-imperialismen og er dens nærmeste medskyldige. Derfor er det ikke lenger

mot Sovjetunionen at USA har aggressive planer, men mot folkets Kina, og det er folkerepublikken Kina som har inntatt Sovjetunionens tidligere rolle som et mektig bolverk mot imperialismen og som den sanne venn av verdens folk. Derfor er det da også mot Kina hetsen rettes i dag, både fra Pentagon og fra Kreml, slik som hetsen i sin tid blei retta mot Sovjetunionen.

Mao påviser at det er folket og ikke våpnene som avgjør hvem som vinner i krig. Dette har de veldige seirene i det vietnamesiske folkets kamp vist oss på nytt.

Men framleis fins det folk som synes USA-imperialismen ser styggelig svær og farlig ut. Kan verdens folk virkelig seire over den? Sovjet-revisjonistene sprer mismot for å sabotere folkenes frihetskamp. De prøver å nanne folk til å tro at "frigjøringskriger er farlige og feilaktige, fordi USA har atomvåpen". Vietnams folk vil de tvinge til forhandlingsbordet, for at USA-imperialistene der skal ta fra dem det som er vunnet på slagmarka. – Vi kan bruke formann Maos tese om at alle reaksjonære er papirtigre til å slå tilbake all pessimisme. Sovjet-revisjonistene hater denne parolen og rakker ned på den, fordi den avslører at deres nedvurdering av væpna revolusjon bare er ett ledd i samarbeidet med USA-imperialismen.

Formann Mao sier at alle USA's militærbaser over hele verden er "like mange løkker om den amerikanske imperialismens hals". USA-imperialismen sjøl har knyttet disse løkkene, og sjøl rakt tauenden til folket der basen ligger. – USA-imperialismen har trengt dypt inn i Norge. Vi revolusjonære arbeidere og marxist-leninister har som historisk oppgave "å stramme løkka til": kjempe den ned. Bare gjennom å kjempe ned USA-imperialismen i Norge kan vi ta knekken på den norske monopolkapitalist-klassen, som den støtter. Og det skal vi klare også, så lenge vi stoler på egne krefter og husker formann Maos ord: vi vinner, fordi de representerer reaksjonen, mens vi representerer framskrittet.

Samtale med den amerikanske journalisten Anna Louise Strong (August 1946)

Strong: Tror De det er håp om en fredelig, politisk løsning av Kinas problemer i den nærmeste framtida?

Mao: Det kommer an på USA-regjeringens holdning. Om det amerikanske folket stopper de amerikanske reaksjonære, som hjelper Chiang Kai-shek i borgerkrigen, så er det håp om fred.

Strong: Om nå USA ikke gir Chiang Kai-shek mer hjelp enn den han alt har fått – hvor lenge kan han da fortsette å slåss?

Mao: Vel et års tid.

Strong: Kan Chiang Kai-shek klare seg så lenge økonomisk?

Mao: Det kan han.

Strong: Hva om USA gjør det klart at det vil stoppe hjelpen til Chiang Kai-shek fra nå av?

Mao: Vi har ennå ikke sett noe tekn som tyder på at USA-regjeringa og Chiang Kai-shek ønsker å få slutt på krigen innen kort tid.

Strong: Hvor lenge kan Kinas kommunistiske parti holde det gående?

Mao: I den grad det gjelder hva vi ønsker, vil vi helst ikke krige en dag til. Men hvis omstendighetene tvinger oss til å slåss kan vi fortsette til slutten.

Strong: Om det amerikanske folket spør meg hvorfor det kinesiske folket kjemper, hva skal jeg svare da?

Mao: Fordi Chiang Kai-shek er ute etter å slakte ned det kinesiske folket, og folket må forsvare seg hvis det vil overleve. Det kan det amerikanske folket forstå.

Strong: Hvordan ser De på muligheten for at USA går til krig mot Sovjetunionen?

Mao: Propagandaen om krig mot Sovjetunionen har to sider. På den ene side forbereder USA-imperialismen faktisk en krig mot Sovjetunionen; propagandaen for krig mot Sovjetunionen sammen med annen antisovjetisk propaganda er forberedelse til en slik krig. På den andre sida er denne propagandaen et røykteppe som de reaksjonære i USA legger ut for å dekke over en rekke alvorlige motsetninger USA-imperialismen nå står overfor. De er motsetninga mellom de reaksjonære i USA og det amerikanske folket, motsetningen mellom USA-imperialismen og andre kapitalistiske land, og motsetningene mellom USA-imperialismen og de koloniale og halvkoloniale landa. Den aktuelle betydninga av parolen om en krig mot Sovjetunionen er å undertrykke det amerikanske folket og fremme de aggressive USA-kreftene i resten av den kapitalistiske verden. De veit at både Hitler og hans partnere, de japanske militaristene, i lang tid brukte antisovjetiske slagord for å slavebinde folket hjemme og drive aggresjon mot andre land. Nå gjør de reaksjonære i USA akkurat det samme.

For å kunne starte en krig må de reaksjonære i USA først angripe det amerikanske folket. De er alt i gang med angrepet på det amerikanske folket, de undertrykker arbeidene og de demokratiske elementene politisk og økonomisk, og forbereder innføring av fascismen i USA. Folket i USA bør reise seg og gjøre motstand mot angrepene fra de reaksjonære i USA. Jeg tror det kommer til å gjøre det.

USA og Sovjetunionen skilles av veldige landområder som omfatter mange kapitalistiske, koloniale og halvkoloniale land i Europa, Asia og Afrika. Det er umulig for de reaksjonære i USA å angripe Sovjetunionen før de har undertrykket disse landa. I Stillehavet kontrollerer USA nå områder som er større enn alle de britiske interessene der til sammen. Det kontrollerer Japan, den delen av Kina som Kuomintang behersker, halvparten av Korea og det sørlige stillehavsområdet. Det har lenge kontrollert Mellom- og Sør-Amerika, og det er på jakt etter kontrollen over det britiske samveldet og Vesteuropa. Under forskjellige påskudd manipulerer

USA seg fram til storstilte militære ordninger og oppretter militærbaser i mange land. De reaksjonære i USA sier sjøl at de basene de har opprettet og forbereder seg på å opprette over hele verden er rettet mot Sovjetunionen. Men for tida er det ikke Sovjetunionen, men de basene landa ligger i, som er de første ofrene for aggresjonen fra USA. Jeg tror ikke det vil vare lenge før disse landa innser hvem som virkelig undertrykker dem, Sovjetunionen eller USA. En dag vil de reaksjonære i USA finne at folket over hele verden har reist seg mot dem.

Naturligvis vil jeg ikke med dette ha sagt at de reaksjonære i USA ikke har til hensikt å angripe Sovjetunionen. Sovjetunionen er en forsvarer av verdensfreden og en mektig faktor til hinder for at verden blir dominert av de reaksjonære i USA. Fordi Sovjetunionen eksisterer er det absolutt umulig for de reaksjonære i USA og i verden å oppnå det de ønsker. Det er grunnen til at de reaksjonære i USA hater Sovjetunionen dypt og virkelig drømmer om å knuse denne sosialistiske staten. Men det at de reaksjonære i USA skriker slik opp om krig mot Sovjetunionen nå, så kort etter den andre verdenskrigen, gjør at vi må se nærmere etter deres virkelige mål. Da viser det seg at under dekke av antisovjetiske slagord driver de frenetiske angrep på arbeidene og de demokratiske elementene i sjølve USA, og beraktige forsøk på å forvandle alle land som er utsett som mål for USA's aggresjon til lydrøker. Jeg mener at det amerikanske folket og folkene i alle land som trues av aggresjon fra USA bør slå seg sammen og kjempe mot angrepene fra de reaksjonære i USA og deres leiesvenner i de landa det gjelder. Bare gjennom seier i denne kampen kan en tredje verdenskrig unngås, ellers er den uunngåelig.

Strong: Dette er helt klart. Men sett at USA bruker atombomben? Sett at USA bomber Sovjetunionen fra sine baser på Island, Okinawa og i Kina?

Mao: Atombomben er en papirtiger som de reaksjonære i USA prøver å skremme folk med. Den ser nifs ut, men er det i virkeligheten ikke. Sjøl sagt er atombomben et masseutryddelsesvåpen, men utfallet av en krig avgjøres av folket, ikke av en eller to nye våpentyper.

Alle reaksjonære er papirtigre. Utenpå virker de reaksjonære fryktinngytende, men i virkeligheten er de ikke så mektige.

Sett på lang sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig mektige. Ta Russland før Februarrevolusjonen i 1917 – hvilken part var den virkelig sterke? På overflaten var tsaren sterk, men han blei feid vekk av et eneste vindkast i Februarrevolusjonen. Da det kom til stykket var styrken i Russland på sida til arbeider-, bonde- og soldatsovetene. Blei ikke Hitler i sin tid sett på som en meget sterk herre? Men historien viste at han var en papirtiger, og det samme gjaldt Mussolini og den japanske imperialismen. Sannheten var tvert imot at styrken hos Sovjetunionen og folkene i alle land, som var tilhengere av demokrati og frihet, viste seg å være mye større enn man hadde reknert med på forhånd. Chiang Kai-shek og hans støtter, de reaksjonære i USA, er også papirtigre alle sammen. Når det snakkes om USA-imperialismen, synes folk å kjenne på seg at den er følt mektig. Kinesiske reaksjonære skremmer det kinesiske folket med USA's "styrke". Men det vil vise seg at de reaksjonære i USA, som alle andre reaksjonære i historien, ikke er så sterke. I USA er det andre som er de virkelig sterke, nemlig det amerikanske folket.

Se på Kina. Vi har bare hirse pluss geværer å stole på, men historien vil til sjueende og sist vise at vår hirse pluss geværer er sterkere enn Chiang Kai-sheks flyvåpen pluss tanks. Sjøl om det kinesiske folket framleis står foran store vansker og i lang tid vil bli utsatt for store prøvelser under det forente angrepet fra USA-imperialismen og de kinesiske reaksjonære, så vil den dagen komme da disse reaksjonære er slått og vi har vunnet seier. Grunnen er ganske enkelt den at de reaksjonære representerer reaksjonen, vi representerer framsteget.

Rettelse

I artikkelen "Sovjets overfall på Folkets Kina resolutt slått tilbake" (Klassekampen nr. 3, s. 1) har det sneket seg inn en feil.

Under overskriften "Chenpao-øya er kinesisk område", 1. avsnitt, står det: "...alt land øst for Ussuri-elva ..."

Det skal være: "...alt land vest for ...". I samme avsnitt står: "...bukt på østsida av elva". Skal være: "...vestsida ..."

Feilen har ingen betydning for artikkelens innhold, henvisninger til traktaten osv. Men vi beklager sjøl sagt.

Al Fatah og PLO fordømmer Sovjet og USA

USA, Sovjet, England og Frankrike holdt et "firemaktsmøte" om Palestina i New York i april. Samtidig angrep Sovjetpresen "Al Fatah" (den palestinske nasjonale frigjøringsfronten) Og kalte den "ekstrem". "Assiffas stemme", radiostasjonen til "Al Fatah", hadde denne kommentaren til møtet: "Det brygges på en sammensvergelse i New York. De deltakende parter er de store imperialistiske maktene". Det blei sagt at deres mål er å slå ned den palestinske revolusjonen og tvinge den til overgivelse. "Vi avviser alle disse konplotene, uansett om de bygger på USA's 'ar-

beidsplan', Sovjetplanen' eller FN's sikkerhetsråds 'resolusjon'." Ingen av disse tar hensyn til folket eller den palestinske revolusjonen. Våpna revolusjon til den fulle seier er eneste farbare vei.

I en annen kommentar sa stasjonen: "De fire imperialistiske maktene viser gjennom sine møter og intriger i New York at de er svært ivrige etter å opprettholde det sionistiske herredømmet i Palestina". Dette fordi "eksistensen av sionismen i vårt land gir dem mange økonomiske, militære og politiske privilegier".

PLO (den palestinske frigjøringsorganisasjonen) uttalte at de fire planlegger "en avtale som vil bety fortsatt skade og urettferdighet for det palestinske folket". Sovjetrevisjonismen, USA-imperialismen, FN's sikkerhetsråds "resolusjon" osv. hjelper i praksis til med å opprettholde sionismen.

Samarbeidet Sovjet/USA retter seg mot det palestinske folk, liksom mot alle andre folk i verden. Men Palestina veit at Sovjet-imperialistene bare "støtter" dem for å få "fordeler" – for å utbytte Palestina.

VERDEN I OPPRØR

Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti!

En stor seier for Mao Tse-tungs tenkning.

Vi håper at denne kongressen vil bli en enhetens kongress, en seierens kongress, og det vil bli vunnet enda større seire over hele landet etter at den er avsluttet.
- Mao Tse-tung: Tale på KKP's 9. kongress.

I april har arbeidsfolk over hele Kina feiret KKP's 9. kongress. Budskapene fra kongressen er ventet med veldig interesse, og det har vært svære støtte demonstrasjoner. Dette til tross for at USA-imperialismen strever for å "ringe inn" Kina. Og får hjelp fra sovjetrevisjonistene, som nylig gjennomførte flere overfall over grensa - med ond vilje og ynkelig resultat.

Det kinesiske folket er ved godt mot, fordi det har vunnet en stor seier i den proletariske kulturrevolusjonen. Denne revolusjonen har sikra sosialismen og arbeidermakta, ved å feie vekk rester av gammel overklasse og tendenser til byråkrati. Antisosialistiske grupper i parti og statsapparat er avslørt og nedkjempet.

Mao lærer oss at klassekampen mellom arbeider og borgerskap fortsetter også under sosialismen. Gamle overklassefolk og folk som skaffer seg fordeler i stat og parti - pampere og byråkrater - slår seg nødvendigvis sammen, og vil gjeninnføre overklassediktaturet. Derfor blei sosialismen erstatta med fascisme i Sovjet etter Stalins død. Kulturrevolusjonen knuste mulighetene for slik revisjonistisk maktovertagelse i Kina, og avslørte Liu Chao-chi som de kinesiske revisjonistenes leder.

Det viser seg overalt der borgerskap og borgerlige ideer får fotfeste, blir det utnvtta til å styrke borgerskapets stilling. Ingen er mer nøytral: "alle tanker har klassestempel". Derfor må proletariatet ta ledelsen i alt: proletariatets diktatur må styrkes. Bare arbeiderklassens faste styre over politikken, alt i samfunnslivet, undervisninga, kunsten osv. kan sikre at alt dette brukes for folket - ikke mot det.

Aldri før i historien er arbeidsfolk mobilisert i en så svar, bred og dyptgående bevegelse som kulturrevolusjonen. Formann Mao har sjøl starta og leda denne bevegelsen, og massene har brukt Mao Tse-tungs re-

volusjonære teori som rettesnor. Ved at den har slått rot i massene, er den blitt en mektig kraft til forandring. Maos tenkning er marxismen-leninismen, utvikla videre for vår tid. Gjennom praksis ser massene sjøl at denne teorien er riktig. Derfor er seieren for kulturrevolusjonen også en mektig seier for Maos tenkning.

KKP's 9. kongress er et resultat av seieren i kulturrevolusjonen. Den viser at Liu Chao-chis revisjonistiske linje er knust, det kinesiske folket står samla, partiet er sterkere enn før og har Maos tenkning i ledelsen. Den legger virkelig grunnlaget for at "enda større seire vil bli vunnet i framtiden".

Hva skjer på kongressen?

To pressekommunikeer (fra 1/4 og 14/4) forteller oss om dette:
1/4 - formann Mao presiderer, og holder en viktig tale ved åpninga av møtet. Presis klokka 5 går formann Mao og kamerat Lin Piao opp på podiet under stor jubel. Kongressen velger presidium og sekretariat, med Mao som formann, Lin som viseformann og Chou En-lai som sekretær. Følgende dagsorden blir vedtatt:

- 1) Politisk beretning ved Lin Piao på vegne av sentralkomiteen i KKP.
- 2) Revisjon av statuttene for KKP.
- 3) Valg av KKP's sentralkomite.

Kamerat Lin Piao legger fram beretninga som sammenfatter erfaringene fra kulturrevolusjonen i samsvar med formann Maos teori om at revolusjonen fortsetter under proletariatets diktatur. Han analyserer stillinga hjemme og ute og legger fram partiets kampppgaver. Beretninga blir avbrutt av langvarige bifall og leverop.

Blant de 1512 delegatene er både revolusjonære arbeiderveteraner og nye kamerater, som har utvikla seg politisk under kulturrevolusjonen. Det er flere industriarbeidere, fattigbønder fra folkekommunene og kvinner enn noen gang før. Det er veteraner fra den røde armeen og unge helter fra forsvaret av grensene. Partimedlemmene fra de røde gardene deltar for første gang.

Fra og med den 2. til og med den 13. driver alle delegater intense gruppedrøftinger om punkt 1. og 2. De studerer formann Maos tale og diskuterer KKP's historie. Beretninga og forslaget til statuttter blir tatt opp avsnitt for avsnitt,

setning for setning. I denne enestående grundige og gjennom demokratiske behandlinga kommer det fram mange gode forslag til tilføyelser og endringer.

Delegatene sier at beretninga uttrykker alt de ønsker å få fram. Den er et stort program for den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga. De framholder at forslaget til statuttter er utarbeidd av hele partiet og de revolusjonære massene. Det er et resultat av at Maos ledelse er blitt forbundet med folket over hele landet, et uttrykk for partiets demokratiske sentralisme og for masselinja. Det slår fast at kamerat Lin er formann Maos etterfølger. Statuttene vil styrke partiet.

14/4 - formann Mao presiderer, Mao, Lin og andre holder taler. Beretninger og statuttter vedtas enstemmig med stor begeistring, og sekretariatet får i oppdrag å offentliggjøre dem etter å ha ordnet de nødvendige rettelser i ordlyden.

Fra og med den 15/4 fortsetter kongressen med punkt 3: valg av ny sentralkomite. Dessuten deltar delegatene i gruppediskusjoner om hvordan de best mulig skal sette ut i livet kongressens vedtak i samsvar med de lokale forholdene.

Kongressen og verdens revolusjonære bevegelse.

Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig, men en god ting... og enda bedre er det om fienden retter ville angrep mot oss og tilsverter oss fullstendig, uten å tilkjenne oss en eneste god egenskap. Det viser at vi ikke bare har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss, men også oppnådd en hel del i arbeidet vårt.
-Mao Tse-tung-

USAs lakeier i Norge skriver surt at KKP's kongress "ikke er en suksess", og sier at "Mao Tse-tung står svakt". Dette er sjølsagt et uttrykk for ønsketenkning - de vil helst at kongressen skal gå dårlig. Dette viser at KKP's kongress er bra saker!

Sovjet-revisjonistene klager over at kongressen "strider mot den demokratiske sentralismen" - særlig raser de mot de nye statuttene. "Demokratisk sentralisme" for pampene i Kreml - det er å avsette og innset-

te Tsjekkoslovakias quslinger som Dubcek og Husak med våpenmakt, ettersom de klarer å innsnigre seg med sovjetlederne. Når sovjetlederne

ne angriper KKP's demokratiske sentralisme, må det være fordi KKP er inne på riktig kurs, og statuttene er et godt dokument.

Verdens revolusjonære folk hilser kongressen med begeistring. Til 14/4 var det kommet 1977 hilsner: fra Albanias arbeiderparti og verdens kjempende marxistisk-leninistiske partier, fra Vietnams arbeiderparti, FNL og frigjøringsbevegelser, fagforeninger, grupper og enkeltpersoner. SUF og Vennskapssambandet Norge-Kina har sendt hilsner fra Norge.

Kinas eksempel inspirerer alle undertrykte folk til kamp mot imperialismen. Det viser folka i de revisjoniststyrte landa at de kan seire over sine undertrykkere. Det viser hva arbeiderklassen kan utrette, når den sjøl griper makta gjennom væpna revolusjon, oppretter diktatur over kapitalen og bygger sosialismen. Kongressen forteller verden at Kina går fram, og vil forbli rødt.

For alle verdens kommunister er KKP's 9. kongress en stor oppmuntning. Verdens kommunistbevegelse har fått en ny leder i KKP, verdens sterkeste og mest erfarne kommunistparti, etter at sovjetrevisjonistene ødela Lenins og Stalins sovjetiske KP. Utviklinga av marxismen-leninismen til Mao Tse-tungs tenkning gir kampen mot revisjonismen og for arbeiderklassens kommunistiske parti nytt liv. Det ser vi nå her i landet også.

Derfor er resultatene av kongressen betydningsfulle for alle røde arbeidere og marxist-leninister. Vi venter med spenning på Formann Maos og Kamerat Lin Piao's taler, og de viktigste vedtaka. Kongressen styrker og forer verdens kommunistiske bevegelse. Derfor er den også en ny spiker i likkista til verdens opportunistiske og sosialdemokratiske bevegelse, - den som har kontorer i Kreml, men tar ordrer fra Washington.

Lenge leve verdens kommunistiske bevegelse!

Lenge leve KKP's 9. kongress!

Lenge leve marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning!

Burmas frihetskrig.

Folket i Burma hadde alt en lang kamp mot britisk kolonialisme bak seg, da frigjøringskrigen starta 28. mars 1948. Krigen blir leda av Burmas Kommunistiske Parti, som bygger på marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. Kampen ble ytterligere styrket etter at partiet i 1959 deltok i danninga av den nasjonaldemokratiske forente fronten, som førte til samarbeid mellom BKP og forskjellige nasjonale minoriteter som er undertrykt av Rangoon-regjeringa. Disse nasjonale minoritetene hadde også i flere år tidligere ført væpna motstandskamp mot regjeringa.

Burmas nåværende regjering kom til makta ved et militærkupp i 1962. Med "sosialistiske" slagord som maske gjennomførte regimet Ne Win en omfattende nasjonalisering av banker og forskjellige industribedrifter i tida 1962-64. Resultatet var en uhyre byråkratisering av økonomien, omfattende korrupsjon og svarethørshandel. "Sosialismen" hadde til mål å skape en klasse av byråkratkapitalister, som beriket seg på folkets bekostning. De som har fått svi for dette er arbeidere, lavere funksjonærer og småhandelsmenn i byene. Utover landsbygda hersker jordeierne som før.

Kampen blir sterkere.

Da general Ne Win blei statsminister i 1962 prøvde han seg med "fredsforhandlinger". De blei grundig avslørt av de progressive, og kampen har økt jamnt i styrke. En resolusjon fra møtet i sentralkomiteen i BKP i 1964 la vekt på nødvendigheten av å ta makta med våpen i hand, og denne har tjent som en vevviser for det burmesiske folkets kamp.

Harde kamper raste i nærheten av Rangoon i 1965, videre blei den strategisk viktige jernbanelinja mellom Rangoon og Mandalay brutt flere ganger det året. I 1966 økte frontens væpna styrker med om lag 50 prosent, og over 400 trefninger med fienden fant sted. Året etter hadde den væpna kampen spredt seg til 31 av de litt over 50 fylkene i landet. Hovedbasene for frigjørings-

KAMERAT THAKIN THAN TUN MYRDET, MEN

BURMAS REVOLUSJON LEVER

styrkene var Irrawaddy-deltaet, Pegu-fjellmassivet, "Burmas Yenan" og kyststrøk i Sør-Burma. Etter at vegene i dette området i lengere tid har vært stengt for forsyninger til isolerte regjeringstposter, har regjeringa tatt til å sende utstyr og proviant pr. båt. Mange slike båter har blitt erobret av sjøfarende frihetskjempere.

I august 1968 starta regjeringsstyrkene en "opprenskningsaksjon" i Pegu-fjellmassivet. Frigjøringshæren unngikk direkte konfrontasjon med de reaksjonære styrkene, og gjennomførte i stedet overraskelses- og bakholdsangrep. Regjeringsstyrkene måtte til slutt trekke seg tilbake med store tap.

Formann Thakin Than Tun blir myrdet.

Da den fascistiske militærregjeringa ikke klarte å hamle opp med frigjøringsstyrkene på det militære planet, tydde de til snikmord. Den 24. september i fjor blei kamerat Thakin Than Tun, formann i sentralkomiteen i Burmas Kommunistiske Parti, myrdet av en forræder.

Kamerat Thakin Than Tun levde et heroisk liv i kamp for å omstyrte imperialismens reaksjonære herredømme. Han ledet BKP i 30 år og frigjøringskrigen i 20 år. Alt i 1938 var han en av de store lederne under oppsvinget i kampen mot den engelske kolonialmakta og seirene i kampen mot den japanske imperialismen.

Thakin Than Tun kjempet mot all revisjonisme i og utafor BKP, og var en kompromissløs motstander av Sovjet-revisjonismen. Han forente Mao Tse-tungs tenkning med den burmesiske virkeligheten. Dette gjorde BKP i stand til å summere opp erfaringene, rette feil og vinne framgang. Det hjalp Thakin Than Tun til å slå fast de tre hovedoppgavene i revolusjonen: 1) Knus fiendens offensiver med våre offensiver,

2) Opprett rødt politisk makt på landsbygda, 3) Knus revisjonismen. Hans død var i sannhet "ikke bare et tap for Burma, men for hele verdens kommunistiske bevegelse". (Uttalelse fra sentralkomiteen i KKP, 16/3 1969)

Revolusjonen går videre.

Ne Win-klikken håpet at når revolusjonen hadde mistet denne store lederen, skulle de klare å knuse den. Håpet var fåfengt. Etter oppfordring fra sentralkomiteen i partiet under ledelse av den nyvalgte formannen, Thakin Zin, har det burmesiske folket gjennomført flere angrep enn noen sinne i tidsrommet fra september i fjor til nå. Regjeringstropper har blitt satt ut av spillet tropps- og kompanivis.

Den 26. november falt en patrulje fra den 30. infanteribataljonen av regjeringsstyrkene i et bakhold nær byen Daik-u, og ble angrepet fra begge sider av frigjøringsstyrkene. Patruljen hadde store tap. Den samme avdelinga ble igjen angrepet nær denne byen den 5. desember, femten regjeringsoldater ble drept og 3 såret. Den 19. desember ble den 104. infanteribataljonen overfalt i Nyaunglebin-området, og måtte trekke seg tilbake med store tap, til tross for at regjeringstroppene var tallmessig overlegne.

Den 24. februar i år angrep ei 30 manns avdeling av frigjøringshæren væpna reaksjonære bander nær byen Penwagon. Samtidig blei folkemakta oppretta eller styrka i et stort antall landsbyer i Pegu-området. Likeens meldes det om stor auke av aktiviteten til frigjøringshæren i Irrawaddy-deltaet, i Arakan- og Tanasserim-området.

Ne Win-klikken har i lengere tid fått store våpenforsyninger både fra Sovjet-revisjonistene og USA-imperialistene, og disse væpna blir brukt mot folket i Burma. Etter hvert som militærstyret får stadig større

vanskeligheter med opprøret, øker også terroren mot bondebefolkninga. Bøndenes avlenger blir ofte plyndra av regjeringstroppene, tyverier og overgrep mot massene skjer daglig. Dette har bare ført med seg at stadig flere bønder reiser seg til kamp mot det reaksjonære statsapparatet. Under ledelse av Burmas Kommunistiske Parti har det i mange områder blitt gjennomført jord-reformer, etter at brutale føydal-herrer har blitt fordrevet eller uskadeliggjort

M-L-blader fra Sverige

MARXISTISK FORUM, teoretisk tidsskrift for KFml.

Abonner gjennom: Peterson, Studentstaden 10 II, Uppsala. Årsab. sv.kr. 10.

m-L GNISTAN, månedlig marxistisk-leninistisk arbeideravis. Abonner gjennom Danelius Bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. sv.kr. 15. (utg. KFml)

CLARTE, organ for Svenska Clarteförbundet. Årsab. sv.kr. 15. Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm

og Danmark

KOMMUNIST, organ for dansk KFml. Abonnement: Thorsgade 75 IV, 2200 København N.

ENGELSK-SPRÅKLIGE SENDINGER FRA

Radio Peking

FRA 21.30 TIL 22.30

" 22.30 TIL 23.30 GMT

HVER DAG PÅ BØLGELENGDENE 47.7, 45.3 og 25.6 m.

VERDEN I OPPRØR

KRAFTIG DEMONSTRASJON MOT NATO

Oslo/Akershus-avdelingen av Kampanjen Norge ut av NATO vant en stor seier 9/4. Arbeidere og progressiv ungdom slutta mannjamnt opp om ei storslått demonstrasjon Kampanjen arrangerte. De nær 3000 i toget viser at det er ei brei folkebevegelse mot det framste uttrykket for USA-imperialismens herredømme i Norge: NATO.

Demonstrantene viste at de klart forsto USA-imperialismens og Sovjet-revisjonismens felles, reaksjonære karakter. I hele toget blei det ropt taktfast: NATO ut av Norge – Sovjet ut av Tsjekko, og dessuten Seier for FNL. På denne måten blei demonstrasjonen også et kraftig slag mot sovjet-revisjonistene og deres norske lakeier.

På Stortorget var hovedtaleren Josef Larsson, dødsdømt under krigen sammen med Viggo Hansteen og Rolf Wikstrøm. Dagens norske Quislinger – høyreungdommen – førte sjølsagt tradisjonene fra fascistenes 9. april videre. De angrep talerstolen med stein – en stein på ca. 3 kg traff like ved Larsson. En annen taler støttet de folkene som er undertrykt av USA og Sovjet: "Tsjekkoslovakernes, grekernes og vietnamesernes sak er vår sak!"

Hele demonstrasjonen var preget av stor entusiasme, og mange sluttet seg til under marsjer. Derfor kunne også angrep fra hundegutter og andre fascister slås tilbake uten større vansker. Dette skjedde på tross av at politiledelsen forsøkte å sabotere demonstrasjonen ved å trekke styrkene vekk fra Stortorget når fascistene ville slå til. Enkelte menige politifolk forsøkte derimot å verne demonstrantene samtidig som de ga uttrykk for et progressivt politisk syn.

9. april i Oslo var som helhet et klart bevis på at massenes politiske bevissthet stadig styrkes. NATistiske landsforrædere går ei hard tid i møte ettersom de breie laga av folket samles under Anti-NATO-kampanjens hovedparole:

Norge ut av NATO –
NATO ut av Norge!

MPLØ

HOLDER KONGRESS

Det østerrikske marxistisk-leninistiske partiet (MLPØ) holdt sin første kongress i mars 1969. Linja fra dets konstituerende konferanse i februar 1967 ble bekreftet, og kongressen slo fast sin vilje til å anvende marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning på konkrete, østerrikske forhold.

Kongressen slo videre fast nødvendigheten av å intensivere opplysningsarbeidet innen revisjonistpartiet, for å forene seg med dem og vinne over ærlige arbeidere. Den moderne revisjonismen og den amerikanske imperialismen, såvel som innenlandske kapitalister, storbønder og reaksjonære ble kraftig fordømt.

KONGRESS

I SVENSK CLARTÉ

I de siste åra har Svenska Clartéförbundet målbevisst forandra seg fra en tradisjonsrik klubb for kulturradikale til en revolusjonær kamporganisasjon.

Alt på kongressen i 1968 vedtok Clarté, å stille seg på Marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenknings grunn.

Men forbundet var ennå ikke enhetlig. Det viste seg snart at ei gruppe hadde kontrarevolusjonære ideer om at "arbeiderklassen i Sverige ikke er utbytta" osv. Da disse likvidatorene ville ødelegge de progressive organisasjonene, blei de i løpet av våren og sommeren 1968 nedkjempet av Clarté og Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninistene (KFml) i fellesskap.

Clarté's kongress i år summerte opp erfaringene av kampen. Den viste klart at forbundet har gått framover på alle områder og er mer enhetlig enn før. Clarté har framgang i arbeidet med å organisere studenter og skoleelever på grunnlag av Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning; og mobiliserer i stadig større grad disse til kamp mot monopolkapitalen. De svenske kameratene i Clarté legger vekt på å tjene folket og sette Mao Tse-tungs tenkning i ledelsen på alle områder. Kongressen gir oss tro på at de kan gjennomføre dette.

– norsk gjest –

Seier for folkefronten i Vietnam-arbeidet

For tida samler det seg mørke skyer over det vietnamesiske folket. Alle reaksjonære rotter seg sammen i forsøk på å stanse vietnamesernes frigjøringskamp. For vietnameserne kjemper ikke bare for å befri sitt eget land, deres kamp er i like stor grad et våpen for andre folk som kjemper mot undertrykkelse. Dette er imperialistene og deres lakeier klar over, og er mer enn noensinne oppsatt på å tvinge det vietnamesiske folket i kne. Sovjet har forsterket dette angrepet ved å presse det vietnamesiske folket til forhandlingsbordet – noe som kan gi falsk tro på at krigen kan vinnes ved forhandlinger.

FNL's og det vietnamesiske folkets kamp kan bare vinnes på slagmarka, og vil en gang komme til å seire, selv om de reaksjonære for tida bruker alle midler for å slå dem ned. Derfor er det viktig at vi nå forsterker vår støtte til det vietnamesiske folket. Nettopp den felles offensiven fra USA-imperialismen og Sovjet-revisjonistenes side gjør at alle framskrittssvennlige mennesker må føle sitt ansvar desto mer. Vi revolusjonære må styrke arbeidet for å samle fler enn noen gang før til kamp mot USA-imperialismen og dens lakeier!

I april arrangerte Solidaritetskomiteen for Vietnamuke med hovedparolen: STØTT FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP! Resultatet av denne uka viser at det går den rette veien. KLASSEKAMPEN har ikke fått noen fullstendig oversikt ennå, men det er klart at uka blei en suksess. Det blei holdt arrangementer godt over 60 steder – mer enn noen gang tidligere. "For Vietnam" var utsolgt alt på Vietnam-ukas 3. dag, og det måtte trykkes nytt opplag.

Uka viser at Sol.kom. blir anerkjent av stadig flere. Flere slutter opp om arrangementene og blir med i arbeidet. Enhetsfronten i vietnam-arbeidet blir stadig breiere og sterkere. Sol.kom setter vietnamkrigen i samband med USA-imperialismen generelt. "For Vietnam" tok nå opp NATO og samarbeidet Sovjet/USA mot verdens folk. Resultatet av uka gir et nytt prov på at denne linja er riktig.

Opportunisten på "venstre"-sida har stadig angrepet sol.kom. Folk i AP og andre sosialdemokrater vil helst se Vietnam isolert fra Storebror-USA. De sier at det "svækker fronten" å ta opp NATO og samarbeidet Sovjet/USA. Når AP og andre ikke

fikk styre sol.kom hylte de "sektarisme" og truet med at "sol.kom blir isolert".

Men det motsatte har skjedd. Bevegelsen i massene tvinger organisasjonene til å slutte opp om sol.kom. enten de vil eller ikke. AP's falske "Vietnambevegelsen" i Norge" er til gjengjeld isolert. Unge Venstres landsmøte i påska uttalte enstemmig at den ikke får gjort noe og i realiteten er død. I Oslo var Unge Venstre tilslutta Vietnamuka.

Den stadig sterkere oppslutninga om solidaritetskomiteens paroler viser at den står i spissen for den virkelige Vietnambevegelsen i Norge, og har ei riktig linje i vietnamarbeidet. Alle røde arbeidere bør slutte opp om sol.kom, og støtte sol.kom, etter evne!

Slutt opp om Solidaritetskomiteens arbeid og dann FNL-grupper!

Seier for FNL!

Bekjemp USA-imperialismen og Sovjet-revisjonismen!

Revolusjonen i India går videre – revisjonistene skyter på arbeiderne

Borgerligdemokratiets oppløsning.

Den indiske herskerklassen er inne i ei veldig krise. Dette viste seg klart i de valg som blei holdt i februar i fire delstater.

Like før og under valget slo kandidatene ikke bare på tørre never og med kniver, men brukte også skytevåpen mot hverandre. På den 9. februar (valg dagen), ble fem personer drept, blant disse en kandidat for kongresspartiet. Flere hundre ble såret. I byen Monghyr i Bihar brøt det ut kamper ved et stemmested da to valgstyres fra to forskjellige partier påsto å være det "lovlige" valgstyret. Kampene utvikla seg til plyndring.

De revolusjonære indiske kommunistene, som bygger på marxismen-leninismen og Mao Tse-tungs tenkning, deltok ikke i valget. De viser til at "demokratiet" nå er avslørt for massene som et redskap for diktaturet til kapitalistene, jordeierne og de reaksjonære. Tida er nå inne til at de revolusjonære samler seg, og går til væpna kamp mot undertrykkelsen.

Revisjonistene dreper streikende arbeidere.

Krisa har også avslørt de indiske revisjonistene fullstendig som herskerklassens lakeier. De er delt i to partier, et reint Moskva-orientert, og et mer "nasjonalt" og "revolusjonært". Begge hyllet Sovjets overfall på Tsjekkoslovakia, og begge deltar i delstatsregjeringer.

I det siste har regjeringer de kontrollerer gang på gang sendt væpna politi mot streikende arbeidere, eller latt væpna, reaksjonære bander myrde arbeidere straff-fritt. Under arbeidet med Idkki-kraftverket i det revisjonist-styrte Kerala gikk arbeiderne til streik i protest mot de ytterst dårlige arbeidsforholda der. Anleggsplassen er over 5 mil fra nærmeste by. Sikkerhetsforskrifter eksisterer ikke, og mange arbeidere har blitt drept av ulykker.

Den 25. februar i år ble en av de verste entreprenørene stengt inne i protest mot utbyttinga. Straks sendte delstatsregjeringa, under ledelse av revisjonisthøvdingen Nambodiripad, et stort antall væpna politi til stedet som søkte å befri utbytteren ved hjelp av batonger. Arbeiderne svarte med å kaste stein. Det reaksjonære politiet åpna ild, og tre arbeidere ble drept mens over 20 ble såra. Under kampen klarte en arbeider å vriste geværet fra en politimann og besvarte ilden. En politimann ble såra.

Den 24/3 åpna politiet ild mot en militant demonstrasjon ved Dargapur-stålverket, om lag 15 mil nordvest for Calcutta. Regjeringa i denne delstaten (Vest-Bengal) er også dominert av revisjonister. Arbeiderne protesterte mot at kapitalistene avviste deres rettfærdige krav, omringet kontorlokale, gjennomskjete kapitalistenes kontorer, og brente bilene deres. Væpna politi ble tilkalt, og tre arbeidere ble drept og over 60 såra. I Telenipara og Chamodani-distriktene nær Calcutta holdt folkemassene en demonstrasjon mot det reaksjonære styret i delstaten 31/3. Omkring 30 personer ble drept eller såra, og over 180 arrestert. Jyoti Basu, som er visestatsminister og sjef for politiet i delstaten, og dessuten er en av sjefene for revisjonistpartiet

der, fordømte på en pressekonferanse demonstrasjonen som en "organisert sammensvergelse," og søkte dermed å "legalisere" denne blodige forbrytelsen. Bare noen dager etter, den 8. april, la arbeiderne på en statsdrevet våpenfabrikk ned arbeidet i protest mot at 55 arbeidere ble avskjediget uten grunn. Væpna vakter fra fabrikkens åpna ild mot et protestmøte de holdt, og fem ble drept mens minst sju ble såret.

Sovjet og USA utbytter India

Åpenlys sovjetisk utbytting av India hjelper også til med å avsløre revisjonismen for folket. Massenes aktive motstand mot dette øker stadig.

I budsjettåret 1967/68 fikk India 420 millioner rupier i "lån" fra Sovjet-Unionen, men måtte i samme periode betale til Sovjet 530 millioner rupier i renter og avdrag på gamle lån. For hver 100 rupi India fikk, måtte landet betale 125 rupier! I tillegg måtte India betale 470 millioner rupier for militærutstyr de fikk fra Sovjet-Unionen.

Denne våpenhandelen blir drevet i stor fortrolighet. Men massene i India veit likevel godt at sovjetiske våpen blir brukt til å utbyrte massenes undertrykkere. Tre fabrikker for Mig-fly er i produksjon. 51 år etter Oktoberrevolusjonen, hjelper Sovjet-Unionen til å væpne den indiske kapitalist- og føydalistklassen, slik at disse lettere kan undertrykke det indiske folket og overgi India til imperialismen.

To ganger i mars måned i år ble det holdt store demonstrasjoner mot det sovjetiske konsulatet i Calcutta. Demonstrantene protesterte mot de sovjetiske provokasjonene på den kinesiske Chenpao-øya i Ussuri-elva, og mot den sovjetiske revisjonismen. Dokker av Bresnev, Kosygin og Nixon ble brent foran konsulatet og det ble ropt slagord mot samarbeidet mellom sovjet-revisjonistene og USA. Flere tusen arbeidere og studenter tok del i demonstrasjonen.

Samtidig har amerikanske investeringer steget kraftig. Fortjenesten blir i stadig større grad ført ut av landet – ikke investert på nytt. I praksis samarbeider USA og Sovjet om å holde de indiske reaksjonære ved makta, for å sikre seg at de fortsatt skal kunne utnytte de indiske massene.

Militærutgifter knekker statsbudsjettet.

Oppsvinget i massenes motstand blir svart på ved auke i militærbudsjettet. Den reaksjonære indiske regjeringa foreslår ei svær auke av militærutgiftene i budsjettåret 1969/70. Dette velter nye, tunge byrder over på massene.

Budsjettframlegget er på 11.100 mill. rupier (10.100 mill. norske kroner), noe som er en auke på 590 mill. rupier (560 mill. norske kroner). Det oppruster kraftig både for å undertrykke de indiske massene og for å føre ekspansjonspolitikken ovafor nabolanda.

De store militærutgiftene er en av hovedgrunnene til at India er nedsunket i gjeld til utlandet. I oktober 1968 utgjorde utenlandsgjelda den enorme summen av 57.700 millioner rupier. De nye låna regjeringa har klart å tigge til seg, dekker knapt nok tilbakebetaling av gammel gjeld.

Massemord på harijaner

Sett på bakgrunn av den reaksjonære politikken til herskerne, er det bare naturlig at det indiske folket gjør aktiv motstand. Den mest undertrykte delen av det indiske folket har tradisjonelt vært de såkalte harijaner, eller pariaene. Disse blir i følge religionen ansett som "ureine", og får bare de verste og dårligst betalte jobbene. Harijanene vil ikke lenger finne seg i behandlingen de har måttet tåle gjennom århundrer. Dette har ført til økt terror fra politi og reaksjonære. Hele India ble sjokkert da 42 pariaer ble stengt inne i et hus og brent levende. Dette skjedde 25. desember i fjor. Seinere har vestlige telegrambyråer meldt om mange tilfelle av overgrep mot og mord på harijaner.

I en landsby i Banda-distriktet i delstaten Uttar Pradesh ville noen pariaer ta vann fra en felles brønn. Lederen for dem ble m arrestert og øynene stukket ut på ham. I landsbyen Khulu i Orissa, prøvde noen pariaer å ta vann fra en brønn i en allmenning. Jordeieren samla sammen en mengde reaksjonære, og mange harijaner ble banket opp og noen myrdet. Revisjonistenes delstatsregjering i Kerala kan fortsatt ikke gi de fattige pariaene beskyttelse, de blir fortsatt myrdet midt på lyse dager. Nylig leide en jordeier i Quilon-distriktet en bande reaksjonære til jule opp to pariaer. Den ene av dem fikk store kvestelser, den andre døde av mishandlinga.

12 prosent av befolkninga i Kerala er såkalte harijaner, og 90 prosent av dem har verken jord eller tak over hodet. Pariaene har nå begynt å ta igjen når det blir gjort overgrep mot dem. I Agra Uttar-Pradesh, stormet en flokk pariaer kommunelokalene i byen og julte opp ordføreren. De kasta stein etter andre kommunale utbyttere som var i nærheten. Harijanene, som arbeider for kommunen var blitt lovt lønnsauke over en måned før, men de kommunale myndighetene trakk saken i langdrag.

Væpna motstand

Mizo-folket er en av minoritetene i India som blir undertrykt av regjeringa, og er blitt tvunget til å forsvare seg med våpen i hand. Fra 1967 av har sentralregjeringa bygd såkalte "beskyttede landsbyer" (etter modell av de "strategiske landsbyene" i Sør-Vietnam), som i virkeligheten er konsentrasjonsleirer. Fra våren 1968 satte regjeringa i verk "annen fase" i dette programmet: Nemlig å drive folket inn i disse leirene. Den 4. februar ødela geriljastyrker en regjeringsutpost nær Matbang-landsbyen i Mizo-området. Den 20. februar slo ei Mizo-avdeling en regjeringspatrulje på flukt. Geriljakjemperne får utstrakt støtte fra den lokale befolkninga, og de "beskyttede landsbyene" har ikke kunnet hindre at de mottar store forsyninger fra folket.

Videre meldte det indiske revolusjonære bladet "Liberation" at revolusjonære bønder i Srikakulam-distriktet i Andhra nylig hadde startet geriljakrig. Klassekampen har tidligere meldt om andre væpna aksjoner, noe som bekrefter at folkemassene i India mer og mer vender seg bort fra "den parlamentariske vegen til sosialismen", og støtter en fast og militant kamp mot kapitalister, føydalherrer og andre reaksjonære.

SLÅ FASCISMEN TIL JORDA!

Rektor terroriserer elever

Fascismen har krøpet åpent fram på mange skoler i det siste. Fascistene kan være trygge på at de har skolestyre og departement i ryggen når de setter inn sin terrorbølge mot elever og lærere som står fremst i interessekampen. Skolemyndighetene har jo sjøl gitt støtet til de nye ville overgrepene mot elevenes mest elementære rettigheter på skolen. Myndighetene vil heller ikke gjøre noe som kan bidra til å "svekke respekten for autoriteten i skolen". De vil forsvare sine lakeier om enn metodene som brukes for å bringe "brysomme elever" av vegen og piske opp en reaksjonær storm kan virke litt primitive.

Vi har kjennskap til tilfeller der elever som har forsvart elevenes interesser mot overgrep fra skoleledelsens side, er blitt erklært mentalt usikkert til å gå på skolen uten noen forutgående legeundersøkelse, og er tatt ut av undervisninga på det grunnlaget. Elevenes foreldre er blitt stilt under press: "Enten utviser vi Deres barn for godt eller så godtar De at barnet erklæres mentalt usikkert til å følge undervisninga. I det siste tilfellet vil det være en mulighet for at barnet kan få gå opp til eksamen."

På Manglerud skole følger skoleledelsen opp sine tradisjoner fra i fjor vår med å inndra skoleavisa. Denne gang blir beslagleggelsen fulgt av trusler mot redaktøren om at han risikerer års fengselsstraff for injurier, at hans sak skal bli brakt inn for skolestyret osv. Tradisjonene fra i høst blir også ivaretatt. Som kjent forsøkte rektor å piske opp en hets-stemming blant foreldrene og elevene mot elevrådsformannen og andre SUP-ere på skolen. Det lyktes han dårlig med. Han anklaga Faglig Studentfront og SUF for å ha blanda seg inn med press på elevene og med usanne beskyldninger mot skoleledelsen. Dette blei tilbakevist og avslørt. Streika på Manglerud var elevenes eget verk, og de sto og står fast på sine krav. Etter å ha hetsa mot elevrådsformannen i pressa, på foreldremøter og elevrådsmøter, fant rektor ut at han ikke kom noen veg med dette. Han tok da rett og slett og avsatte elevrådsformannen.

I år har rektor latt seg intervjuet av Arbeiderbladet og kommet med antydninger om at SUF opprettholder makt over sine medlemmer ved å bruke korpørlig avstraffelse. SUF overveier å gå til rettsak mot rektoren for denne påstanden.

Videre har rektor gjort seg upopulær blant elevene ved å avlyse elevsamfunnsmøter, soireer og maskeball i elevregi. En løpeseddel som tok til

orde mot denne praksisen blei delt ut, med den følgen at 4 elever blei utvist i 2 dager. 4 - 5 andre risikerer enda strengere straffer i samme sak. I en ny løpeseddel som blei delt ut om disse straffene, heter det: "Elever! Vi kan ikke finne oss i å bli plukket en for en. Slik det nå er, får vi stadig strengere straffer bare for å forsvare elevenes interesser, for å forsvare elevenes rett til å holde møter og deres rett til å komme med kritikk av urettferdige avgjørelser som skoleledelsen foretar seg. Vi må protestere mot denne terroren. Vi må støtte våre kamerater som blir utsatt for overgrep. Vi må vise i praksis at vi står samlet, og at vi ikke rolig sitter og ser på at vi blir tatt en for en." Løpeseddelen blei godt mottatt. Manglerudelevne har tidligere vist i praksis at de står samlet, og de er villige til å gjøre det igjen.

Rektor hadde en tid i forvegen kalt inn til almannamøte på skolen hvor han oppfordret de som hadde kritikk mot skoleledelsen til å føre den fram. Rektor tok alt opp på lydbånd, og de som turde komme med kritikk fikk strenge straffer!

Samme mann skriver kronikker i Aftenposten der han går i rette med den autoritære måten å takle problemene på skolen på. Det står i hans kronikk 12/4.: Skal vi kunne demme opp for den faren som utvilsomt truer, er det på høy tid at våre myndigheter nu viser seg villige til å gi ungdommen dens rett. Elevene må bli hørt i en ganske annen grad enn hittil. De må få en rimelig representasjon i komiteer og utvalg som har med vår skolestruktur og våre undervisningsplaner å gjøre....Den store masse av mer eller mindre passive elever må våkne og sørge for at de får talsmenn som representerer et virkelig demokratisk syn i skoledebatten. Da først kan de for alvor regne med å oppnå en reell dialog med skolemyndighetene om elevenes medbestemmelsesrett."

Saka med elevutvalget har vist at rektoren har helt rett! Akkurat slik er "skoledemokratiet". De fine ord og den "moderne pedagogikken" henger i hop med og skal dekke over det borgerlige diktaturet på skolen. Men det går ikke å prate vekk undertrykkelsen! Elevene gjennomskuer pratet og reiser seg forent, til kamp mot kapitalmakta og dens lokale lakeier i skolen. Elevenes kamp er alt i full utvikling over hele landet. Den vil bli en nødvendig del av hele folkets kamp under arbeiderklassens ledelse, og den vil føre til et oppsving i hele folkets kamp mot kapitalmakta og reaksjonen.

Klassekampen skjerpes på skolene - og de reaksjonære blir sjølsagt ikke sitende med hendene i fanget. Ved sia av at utsugerklassens handlangere går til klart fascistisk undertrykking av elevenes menings-, ytrings- og organisasjonsfrihet, har de i den seinere tid vært spesielt flittige til å bruke pressa i borgerdiktaturets tjeneste.

Borgerskapets aviser har lenge søkt å skjule undertrykkinga bak en formal-demokratisk fasade. Men nå som kampen har blitt så hard og de derfor føler seg mer og mer trengt opp i et hjørne, er de i ferd med å kaste maska for å stå åpent fram som de fascistene de er. Spesielt har Springer-avisa VG vært frampå, med store oppslag om "Terror i skolen" o.l. så å si daglig. Artiklene har fra ende til annen vært fulle av skitten løgnpropaganda, og siktemålet er åpenbart å isolere de revolusjonære elevene, få de usikre til å svinge til høyre, samt å reise en følelsesladd, reaksjonær foreldre- og læreropinion. Et sitat fra VG illustrerer både metodene og hensikten:

"VG går videre i kampen for ro i skolen. Også i dag vier VG de åpenbart høyst uholdbare forhold i ungdomsskolen bred plass. Det samme vil vi gjøre i dagene fremover i den hensikt å skape ro omkring skolen på lengre sikt. Det må skapes ro i skolen - slik at de få umotiverte og skoletrette elevene ikke lenger får anledning til å lede det hele ut i anarki og terror - med det resultat at de fleste derfor ikke får den undervisning de har krav på og ønsker."

Særlig går skriveriene ut over de revolusjonære kameratene på skolene. De beskyldes for å være "dirigert utenfra" og for å "framprovosere bråk". Disse og liknende løgner blir slengt fram for å prøve å skremme kameratene fra å lede kampen videre, og for å så mistru til dem blant massene. Man prøver å få det til å se ut som om det er de revolusjonære som setter i gang telefonterror mot rektorer og lærere, for å få dem stempla som pøbler.

Grovest er likevel den bevisste sammenblanding av kameratens aksjoner og "vanskelige elevers" forstyrrelse av undervisninga. Det skal se ut som om de som organiserer motstanden mot borgerskapets stat er de samme som fordi de er mentalt indisponert ikke finner seg til rette i skolen. I samme åndedrett snakker man om de som "manipulerer" sine medelever og de som slår og sparkar gamle damer og små barn, som om dette var de samme ungdommene! Denne voldsomme hets-offensiven som er satt i gang for å

umuliggjøre aktivistenes arbeid, er av samme karakter som nazistenes angrep på den "jødebolsjevikiske verdenssammensvergelse", og er et forsøk på å dekke over det faktum at borgerskapet nå strammer til sitt diktatur.

Som "løsning" på problemene foreslås det i VG blant annet at det opprettes spesialklasser, og at "skoletrette og umotiverte" får anledning til å ta seg et "hvileår". Vi har allerede sett eksempler på at slike metoder er blitt brukt mot ledende aktivister, ved at skoleleger er blitt misbrukt av rektor til å skrive attester på at kamerater er mentalt utilpassa og derfor bør tas ut av skolen for et lengere tidsrom. Andre er blitt forflytta fra klasse til klasse gjentagne ganger. VG kaller dette "spesialklasser" og "hvileår", vi kaller det internering og utvisninger. Den terror som utøves i skolen er det fascistene som besørger!

Videre prøver man å mobilisere foreldre og lærere mot skoleelevenes rettferdige kamp. Det lages skrekkehistorier om lærere som er blitt "tyrannisert" slik at de har måttet slutte i yrket eller søke seg over til andre skoler. Man vil få det til å se ut som om det er aksjonene for å bedre massenes velferd og beskytte seg mot overgrep fra skoleledelsen som er årsak. Samtidig blåses disse enkelthistoriene (dersom det overhodet fins et snev av sannhet i noen av dem) opp til store og allmenngyldige saker, og gjennom dette håper man å skremme lærerne til å innta et reaksjonært standpunkt. Det appelleres til foreldrenes "ansvarsfølelse" for å få dem til å påvirke eller hindre sine barn fra å ta del i opprøret.

Hvordan skal vi så motvirke denne propagandaen?

Vi må forklare elevmassene at den naziliknende propagandaoffensiven som nå er satt i gang, bare er en overbygning for borgerskapets anstrengelser for å fjerne de siste restene av formelt demokrati i skolen. Den delen av propagandaen som er spesielt retta til lærere og foreldre kan bare gjenføres ved at skoleelevene enda sterker markerer sin solidaritet med det arbeidende folkets kamp, og ved at de gjentar at det de kjemper mot, ikke først og fremst er et "lærerveide", men et borgerdiktatur administrert av skolestyre og departement, samt av de lokale tyranner.

Først og fremst må imidlertid elevenes organisering styrkes, sånn at man kan ha et effektivt vern mot nye fascistiske overgrep. Elever! Slutt rekkene fastere fascisme - organiser dere! Kjemp mot fascismen i skolen! Arbeidere! Støtt elevenes kamp!

Sjukepleierelevne vil kjempe for sine krav

Forrige nummer av KLASSEKAMPEN bragte en notis om at sjukepleierelevne ved en av sjukepleierskolene i Oslo hadde danna en interesseorganisasjon. Dette er ikke helt riktig.

Det som har skjedd ved den skolen det her siktes til, Statens Sjukepleierskole, er at en gruppe elever, som mente at sjukepleierelevne ikke lenger kunne finne seg i forholda ved skolen, delte ut en løpeseddel med en analyse av de mest åpenbare skjevhetene ved skolen, og sammenkalte til et møte hvor disse tingene skulle tas opp til grundig diskusjon.

Dette møtet blei avholdt torsdag 13. mars, og fikk stor oppslutning. På dette møtet kom den generelle misnøya tydelig fram. Det som særlig var i søkelyset var følgende:

- Elevene går på de forskjellige avdelingene ved sjukehuset for å lære, de skal komme i tillegg til vanlig bemanning, men i praksis baserer Rikshospitalet seg på deres hjelp, og de settes til arbeid som har lite med læring å gjøre.

- Til tross for at de utfører vanlig arbeid, også på søn- og helgedager, får de ikke lønn. De fungerer som gratis arbeidskraft for staten.

- Skoleundervisninga er delvis lagt opp parallelt med arbeid på avdelingene, f.eks. ved at de har et par skoletimer etter endt arbeidsdag. Dette sliter på elevene både fysisk og psykisk.

- Fra hver avdeling får elevene et vurderingsskjema der det bl.a. vurderes i hvilken grad de er ordentlige, høflige, modne etc. Dette fører sjølsagt til at elevene er redde for å si sin mening på avdelingene, de frykter dårlige vurderingsskjemaer, og oppdras til underdanighet fra første stund.

På møtet var det brei enighet om at noe måtte gjøres, og en del tok også til orde for streik for å sette makt bak krava. Utgangen på møtet var imidlertid at de måtte ha nytt møte for å drøfte hvorledes de konkret skulle organisere kampen. Dette møtet er såvidt KLASSEKAMPEN veit ennå ikke avholdt, men slik forholdene ligger til rette, skulle det være store muligheter for en organisert kamp for rettferdige krav.

Fra sjukepleierskolen på Ullevål meldes det også at protestene begynner å reise seg.

Den kampen sjukepleiereleven nå tar opp, er en del av hele arbeiderklassens kamp.

KRISTELIG KLASSEFRED

Etter at 9 årig ungdomsskole blei obligatorisk, byr religionsundervisninga i ungdomsskolen sjølsagt på en fin anledning til å prakke på de kommende lønnsarbeidere ei oppfatning av arbeidslivet som gjør dem til lydlige slaver under arbeidsherrene.

Johan B. Hygens bok om kristendoms-kunnskap, som brukes svært mye i ungdomsskolene, inneholder et avsnitt om "yrkesetikk". Der leser vi: "Både etisk, sosialt og økonomisk er et godt samarbeid på den enkelte arbeidsplass..... en stor verdi. Dette gjelder ikke minst samarbeidet mellom ledelsen og de ansatte." På denne måten prøver forfatteren å innbille folk at arbeiderne og bedriftseieren har felles interesser. Nå veit vel alle at primærinteressen til en kapital-

ist er å få størst mulig "overskott", eller med andre ord øke profitten. Dette innebærer sjølsagt en kamp for å holde lønningene nede, fordi lønningene er utgifter som minker profitten til kapitalisten. Arbeiderne på sin side, vil naturligvis heile tida kjempe for økning av lønningene. Hvordan kan da kapitalister og arbeidere ha felles interesser? Erfaringer har f.eks. også vist at ei eventuell produksjonsøkning slett ikke automatisk innebærer ei lønnsøkning for arbeiderne med mindre de kjemper for krava sine og setter makt bak dem (f.eks med streik). Det er denne rettferdige kampen kristendomsboka for ungdomsskolen prøver å sabotere med sitt foræderiske snakk om samarbeid mellom "ledelse og ansatte". Dette understrekes også tydelig ved at forfatteren (på side 25 i boka) snakker foraktelig om klassehatet mellom fattig og rik "osv. og påpeker at det å fornekte eller å krenke brorenskapet er ondt og ukristelig". De fattige skal tydeligvis forsone seg med sin undertrykte posisjon og trøste seg med at Gud ikke gjør forskjell på folk".

Videre kan en lese: "Å forstå sitt arbeid som en tjeneste for Gud og medmennesker kan ofte være vanskelig i det moderne arbeidsliv, men det er nettopp en slik tjeneste det er og skal være." Kristendommens budskap til å undertrykke folk har alltid gått ut på at man skal finne seg i jøvelskapen og søke trøst hos Gud, istedenfor å analysere seg fram til årsakene for derved å fjerne symptomene (i arbeidshets undertrykte tilværelse) gjennom å kurere sjukdommen, det kapitalistiske samfunnssystemet.

Boka passer også på å legge inn et godt ord for dette kapitalistiske systemet. "I forretningslivet er det mye av den sunne konkuransen som er drivkraft til å gjøre det best mulig". Da må en spørre seg hva innebærer det at "en forretningsmann gjør det best mulig"? Svar: Sjølsagt ikke noe annet enn at han på arbeidernes bekostning klarer å karre til seg en størst mulig profitt. Dette kan umulig være i samsvar med interessene til det breie lag av folket.

BERGENSSTUDENTENE ORGANISERER SEG

I Bergen blir det nå organisert en interessekamporganisasjon for studentene - en Faglig Studentfront. Et par hundre studenter hadde underskrevet oppropet som innbød til et møte 26. mars. På møtet blei Faglig Studentfront forberedt og diskutert. Det er klart at kampen mot momsen og mot Ottesenkomiteen blir to hovedsaker for organisasjonen. Organisasjonen kommer i rett tid, for i aller nærmeste framtid blir det nødvendig å smi en sterk felles front mellom arbeidere og studenter mot momsen. Oppropet som innbød til å opprette organisasjonen nevner også boligproblemer, barneinstitusjonsspørsmål, pris og lønnspolitikk og investeringspolitikk som områder hvor vi må arbeide for å samle arbeidere, småbrukere, fiskere og studenter i felles kamp. Likeså kampen mot den amerikanske imperialismen og dets redskap NATO.

Oppropet peker på at studentene i likhet med industriarbeiderne rammes av krav om "effektivisering" og "rasjonalisering". Gjennom et strammere tidsskjema for studiene, tvangsoppmelding til eksamen og en reint eksamensretta undervisning med sterkere skille mellom utdanning og forskning, vil maktøverne sikre seg at produksjonsresultatene samsvarer bedre med deres egne interesser. Bekjemp Ottesenkomiteen! Til kamp mot monopolkapitalen! Lyder ut av parolene.

Hvorfor er en ny organisasjon nødvendig? Oppropet argumenterer for at studenttinget ikke tjener og ikke kan tjene studentenes interesser. Det duger ikke å delegere problemene til en håndfull byråkrater som skal behandle dem. Studentene må organisere seg for krava sine rundt om på instituttene.

«Farlige tendenser» hos elever skal overvåkes

Kjært barn har mange navn. Oslo skolestyre kaller det elevrådslærere, Gjelsvikkomiteen kaller det velferds-lærere. Det er lærere som på heltid eller deltid er ansatt for å tilrettelegge elevrådets arbeid, veilede elevenes tillitsmenn, organisere elevenes fritidsvirksomhet og gjøre andre gode og gavnlige gjerninger for skoleledelsen blant elevene. Skolemyndighetene har innsett at rektor og førstelæreren alene ikke rekker over de vanskelige oppgavene med å få elevrådet til å innordne seg, føre ut reaksjoner propaganda blant elevene og overvåke direkte alle "farlige tendenser".

"Farlige tendenser" – hva er det? Det er tendensene til at elevene organiserer seg til kamp for sine interesser, mot kapitalmakta sitt grep over skolen. Ved å sette av egne lærerstillinger til overvåking av slike tendenser, håper de å få bukt med "problemet".

Nylig innstilte Oslo skolestyres hovedkomité på at det skulle opprettes elevrådslærerstillinger på 5 Oslo-skoler. Antakelig blir de fordelt på de sko-

lene der elevene har reist seg til kamp. Rektorkomiteen som har kommet med forslaget om de nye stillingene, begrunner det med at man derved "vil kunne unngå ubehageligheter med elevråd og elevlag". "Vi har alle erfaring for hvor hjelpeløst, inkonsekvent og udemokratisk de valgte tillitsmenn kan opptre", sier rektorene.

Er det tilfeldig at dette forslaget kommer akkurat nå? Nei. Skolestyret har nettopp overfalt Elevutvalget for Oslo og omegn fordi det nektet å fungere som skolemyndighetenes redskap mot elevene. Nå går skolestyret videre og smir seg nye våpen mot elevene.

SF syntes det var "beklagelig" om "tillitsforholdet" mellom skolemyndighetene, kapitalen og SF på den ene sida, og skoleelevenes organisasjoner på den andre sida, skulle gå tapt som en følge av skolestyrets overfall på EU. For sin egen del regnet de med å kunne beholde elevenes tillit ved å gi elevutvalget ei viss støtte i ord. At dette bare var ei støtte i ord og ikke full støtte, viser seg nå, da SF står sammen med alle partia om å opprette de 5 elevrådslærerstillingene. Derved faller de elevene i ryggen ved første anledning. Striden om elevutvalget gjaldt nettopp om elevenes organisasjoner skulle få arbeidsvilkår bare dersom de godtok skolemyndighetenes vilkår og lot seg bruke av skolemyndighetene mot elevenes interesser.

Opprettelsen av elevrådslærere kan bare føre til at elevene videreutvikler sin interessekamp og danner sine egne organisasjoner, ubundet av skolemyndighetenes paragrafer og overvåking.

Det nytter å kjempe!

Det nytter å kjempe! Anført av Faglig Studentfront har allmannamøte etter allmannamøte av studenter fra de forskjellige instituttene ved Oslo-universitetet nektet å gå med på de drastiske økninger i studieavgiften som var planlagt i vår. Studentbyråkratene i "Studenttinget" – folk som kaller seg tillitsmenn for studentene – hadde villlet ta pengene til nødvendige sosiale tiltak ut av studentenes lommer, istedet for å reise studentenes velferdskrav overfor staten.

I en løpeseddel som Faglig Studentfront har spredd på universitetet, heter det om dette:

For annen gang har Studenttinget forsøkt å presse en semesteravgiftsøkning på studentene, for å avlaste staten en del av de utgifter den har med å produsere akademisk arbeidskraft. I stedet for å slå seg sammen med andre hardt rammede grupper med de samme interesser, og dermed øke presset på staten, skulle studentene gå med på en del-løsning for seg, ved hjelp av økt semesteravgift.

For annen gang har studentene på grunnplanet avvist Studenttingets framstøt. Studenttingets arbeidsutvalg blir på tingmøtet i dag (onsdag) eller torsdag nødt til å innstille på at semesteravgiften ikke økes.

I fjor vår, da ST ville øke semesteravgiften, begynte studentene å forlange kontroll over sine representanter på Tinget. Tingrepresentanter ble kasta, og det ble krevd valg på program. Studenttinget snakka om "bråk" på allmannamøtene, og krevde ordna forhold. Gjennom forfatningskomiteen forsøkte det å umyndiggjøre allmannamøtene, og øke sin kontroll over studentmassen. Dette skulle skje ved innføring av urnevalg og forholdstallsvalg.

Studenttinget blir nå nødt til å legge forfatningskomiteen på is. Det ene allmannamøtet etter det andre har avvist komiteens innstilling i sin helhet, det vil si avvist forsøket på å undergrave allmannamøtenes stilling.

Forrige gang Studenttinget måtte gjøre tilbaketog overfor grunnplanet, spurte vi: "Hva skal vi med Studenttinget?" På ny har ST avslørt seg som et byråkratorgan, som ikke ser ut som sin oppgave å målbeie studentene krav overfor staten, men er en sandpåstrøper for de utspill som kommer fra staten gjennom dens gissel, Samskipnadens styre. Derfor er vårt spørsmål stadig aktuelt:

Hva skal vi med Studenttinget?

Faglig Studentfront, Arbeidsutvalget.

FØRER STATSDRIFT TIL SOSIALISMEN?

forts. fra side 12

side. Den moderne staten er, hvilken form den enn har fått, i sitt innhold et kapitalistisk maskineri, den er kapitalistenes stat, den ideelle felleskapitalisten. Jo flere produktivkrefter den overtar som sin eiendom, desto mer blir den en virkelig felleskapitalist, og desto flere statsborgere ut-suger den. Arbeiderne blir lønnsarbeidere, proletarer. Kapitalforholdet blir ikke opphevd, det blir tvertom satt på spissen. Men da kommer omslaget. Statseie av produktivkrefterne er ikke noen løsning av konflikten, men det skjuler seg det formelle midlet, veien til løsningen av den.

Denne løsningen kan bare ligge i at de moderne produktivkreftenes samfunnsmessige natur faktisk blir anerkjent, at altså produktjons-, tilegnelses- og fordelingsmåten blir brakt i samsvar med produktjonsmidlenes samfunnsmessige karakter. Og dette kan bare skje ved at samfunnet åpent og uten omveier tar i besittelse produktivkreftene, som ikke noen andre enn det selv kan styre lenger. På denne måten gjør produsentene helt bevisst gjeldende den samfunnsmessige karakteren hos produktjonsmidlene og produktene som i dag vender seg mot produsentene selv, periodisk bryter gjennom produktjons- og fordelingsmåten og virker voldsomt og ødeleggende som en blind naturlov. Deres samfunnsmessige karakter forvandler seg fra å være årsaken til forstyrrelser og periodiske sammenbrudd, til å bli selve produksjonens mektigste hevarm."

"Idet den kapitalistiske produktjonsmåten mer og mer forvandler det store flertallet av befolkningen til proletarer, skaper den samtidig den makten som er nødt til å fullbyrde denne omveltninga for ikke selv å gå under. Idet produktjonsmåten mer og mer krever at de store samfunnsmessige produktjonsmidlene blir statseiendom, viser den selv veien til å gjennomføre omveltninga. Proletariatet erobrer statsmakten og forvandler til å begynne med produktjonsmidlene til statseiendom." Dermed opphever det seg selv som proletariat, gjør ende på skilleskilnaden og klasse-motsetningene, og dermed opphører også staten å være stat.

Disse uttalelsene av Engels kan tjene som utgangspunkt for diskusjonen om forholdet mellom statsdrift og sosialisme. Oppfatninga til Engels kan sammenfattes i de følgende seks punktene:

1) Statsdrift under kapitalismen er i bunn og grunn et uttrykk for den skjerp motsetninga mellom produktjonsmidlenes samfunnsmessige karakter (produktjonsmidlenes stadig økende omfang, den stadig mer kompliserte samfunnsmessige arbeidsdelinga osv.) og produktjonsforholdas private karakter (privateiendommen og den private tilegnelsen av resultatet av den samfunnsmessige produktjonen som privateiendommen fører til) under utviklinga av kapitalismen.

2) Når familiebedriften ikke lenger kunne romme og mestre de voksende produktivkreftene, blei den avløst av aksje-

selskapet, og når aksjeselskapets grenser blei overskredet oppsto en enda mer samfunnsmessig form for å opprettholde privateiendommen og ut-suginga, nemlig trusten. Til slutt tvinges den moderate staten, som er "ei kapitalistisk maskin, kapitalistenes stat den ideelle felleskapitalisten", til å overta ut-suginga i kapitalistenes fellesinteresse. Derfor oppstår statsbedrifter som en allmenn foretelse. Under kapitalismen utgjør såleis framveksten av statsbedrifter en etappe i utviklinga av de kapitalistiske produktjonsforholda.

3) Ikke alle former for statsdrift har denne karakteren, og er betinga av at produktivkreftene har vokst de kapitalistiske produktjonsforholda over hodet. Takket være sitt grep om statsapparatet kan den herskende kapitalistklassen og dens politiske redskap – regjeringa – opprette statsbedrifter av ei rekke ulike årsaker: politiske, finansielle og militære. I dette tilfellet utgjør overgang til statsdrift ikke noe nødvendig og progressivt steg i kapitalismens utviklingshistorie, men motiveres ut fra den herskende klassens mer eller mindre tilfeldige behov i klassekampen.

4) Ettersom statsdrift under kapitalismen bare utgjør en etappe i utviklinga av de kapitalistiske produktjonsforholda, oppheves verken ut-suginga eller produktivkreftenes kapitalegenskap og følgelig heller ikke den kapitalistiske produktjonsmåtenes indre motsetninger eller anarki, like lite som aksjeselskapet og trusten kunne oppheve disse nødvendige egenskaper ved kapitalismen. Tvert imot: Akkurat som aksjeselskapet og trusten utgjorde progressive utviklingsformer for de kapitalistiske produktjonsforholda, hvor gjennom den kapitalistiske produktjonsmåtenes grunnleggende motsigelse nemlig den som består mellom produktivkreftenes samfunnsmessige karakter og den private tilegnelsen, blei utvikla, forenkla og derigjennom skjerpa, på akkurat samma måte viser også den kapitalistiske bedriften i statsbedriftens form tendens til å utvikle, forenkle og derigjennom skjerpe denne kapitalistiske produktjonsmåtenes hovedmotsigelse, kort sagt reproduisere kapitalismens motsigelser på et høyere nivå. "Jo flere produktivkrefter som går over i dens (dvs. statens) eie, desto mer blir den den virkelige totalkapitalisten, desto fler medborgere ut-suger den. Kapitalforholdet oppheves ikke, det drives til sin ytterlighet."

5) Utviklinga av stadig mer samfunnsmessige former for de kapitalistiske produktjonsforholda – aksjeselskap, deretter trust og deretter statsdrift – er et uttrykk for sosialismens nødvendighet. Men disse stadig mer samfunnsmessige formene for de kapitalistiske produktjonsforholda er enda ikke sosialistiske. "At staten eier produktivkreftene innebærer ingen løsning av konflikten (dvs. mellom produktivkrefter og produktjonsforhold), men bærer iseg det formelle midlet til løsning, muligheten til en løsning."

Ut fra dette synspunkt representerer statsbedriftene under kapitalismen dens siste tilfluktssted, for etter den "ideelle felleskapitalisten" finnes ikke noe annet enn sosialismen. "I det at den kapitalistiske produktjonsmåten mer og mer forvandler større deler av befolkninga til proletarer, skaper den den makta som blir tvung- et til å gjennomføre denne omveltninga for ikke å gå under. I det at den mer og mer tvinger fram forvandlingen av de store samfunnsmessige produktjonsmidlene til statseiendom, viser den sjøl veien til gjennomføringa av denne omveltninga."

6) Av dette følger til slutt at det er tenkelig – om enn lite trolig – at sosialiseringa av de kapitalistiske produktjonsforholda går så langt at større deler av industri, finansvesen osv. forvaltes av statsbedrifter, dvs. at "den ideelle felleskapitalisten" får konkret skikkelse, hvor en handfull kapitalister ved hjelp av sin kontroll over statsmaskineriet ut-suger en hel hær av lønnsarbeidende statsslaver. Lengre enn det kan ikke sosialiseringa av de kapitalistiske produktjonsformene drives, ettersom statsbedrifter er den mest sentraliserte formen for eiendom som overhodet finnes. På dette punktet står det bare tilbake ei løsning: opphevinga av hele den kapitalistiske produktjonsmåten gjennom en sosialistisk revolusjon. "Proletariatet griper statsmakta og forvandler produktjonsmidlene til statseiendom. Men dermed opphever det seg sjøl som proletariat, dermed alle klasse-skiller og klasse-motsetninger og dermed også staten som stat."

Vi har ikke muligheter til å utvikle alle de fruktbare iakttagelsene og tankene hos

Engels som vi har gjort rede for ovafor. Leseren kan sjøl roe seg med å jannføre Engels sitt prinsipielle syn med den konkrete virkeligheten i dette landet. Er det slik at de svenske statsbedriftene, med sine lavtlønte arbeidere, sin ofte hensynsløse personalpolitikk og sin byråkratiske og høyst udemokratiske ledelse kan sies å utgjøre "sosialistiske løsninger" som de blei kalt i lederen i "Ny Dag"? Er det ikke snarere slik som Engels skreiv, at "kapitalforholdet blir satt på spissen"? Før vi kan svare på dette spørsmålet må vi undersøke statsbedriftene i Sverige, deres oppkomst, utvikling og funksjon. Det skal skje i en artikkel i neste nummer av Klassekampen. Det spørsmålet som vi stilte i overskriften kan vi imidlertid besvare alt nå: fører statsdrift til sosialisme? Ja – i samme forstand som kapitalismens utvikling fører til sosialismen. Overgangen til statsbedrifter letter sosialismen, når sosialismen er vel gjennomført. Men først må arbeiderklassen gripe statsmakta, opprette proletariatets diktatur, styrte monopolkapitalistene som herskende klasse og bygge opp en sosialistisk planøkonomi under sentralisert ledelse, med den nye staten, arbeidernes egen stat, som verktoy. I dette oppbyggingsarbeidet grunnlegger arbeiderklassen sosialistiske statsbedrifter, som utgjør hjørnesteinene i det nye produktjonssystem.

SJØFOLKA... forts. fra side 4

skipsførerne representerer på temmelig diktatorisk vis.

K: De norske rederne er lojale spytt-slikkere for den amerikanske imperialismen. F. eks. er de med på boikotten av Nord-Vietnam (DRV), men befrakter materiell for de amerikanske krigsforbryternes krig i Vietnam. Hvorfor stiller sjøfolk seg til dette?

BK: Her er det vanskelig å si noe generelt. Det er mange kompliserte spørsmål som er blanda inn. For meg sjøl kan jeg si at det vietnamesiske folkets kamp er imponerende. Frigjøringsfronten har min fulle støtte i kampen mot USA-imperialismen. Det har ikke skjedd direkte aksjoner mot farta på Sør-Vietnam så vidt jeg veit. Men vi skal være klar over følgende: Norske sjøfolk blir ofte regnet lurt med på slik krigsfart. Jeg veit sjøl eksempler på at folka har fått oppgitt bestemmellessteder i Asia, som har blitt omgjort på veien, og båten har gått til Vietnam. Streik f. eks. ville i denne forbindelse vært nesten umulig. Det er nemlig avtalefesta at streik bare kan forekomme i nord-europeisk havn. I denne forbindelsen ville ei streik blitt stempla som mytteri. En har heller ingen mulighet til å mønstre av i slike situasjoner.

K: En hører ofte om at mange sjøfolk har ei reaksjonær politisk innstilling. Hva er sammenhengen her?

BK: På grunn av Sjømannsforbundsledelsens klassesamarbeidslinje, men også spesielle vanskelige arbeidstilhøve, har gjort det vanskelig å reise en politisk bevisst faglig kamp. Apatien, men også misnøyen, er stor. Videre har rederne systematisk søkt å indoktrinere sjøfolk med borgerpropaganda i åresvis, med et visst hell. I dagligrommet på norske båter føres folk med Morgenbladet, Farmand og Handels & Sjøfartstidende. Andre aviser er tilfældigheter. Det sier seg sjøl at den massive propagandaen får konsekvenser. Dessuten er det vanskelig å drive politisk arbeid ombord, da alle slags hindringer blir lagt i veien av skipsledelsen. Det er heller ingen som har lagt opp skikkelig revolusjonær agitasjon til sjøs. Til det trengs et virkelig marxistisk-leninistisk parti. Sjøfolks ofte reaksjonære innstilling er med bakgrunn i dette lett å forklare. Men jeg tror den reaksjonære innstillinga som regel bare er på overflata. Det er ei tydelig endring til det positive å spore. F. eks. har jeg sjøl be-gynt å treffe organiserte SUFere til sjøs.

Skal det bli noen revolusjon, uten et finnes et revolusjonært parti. Men et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier. Mao Tse-tung

organisasjonar. Asbjørn Bryhn har vore så venleg å fortelja litt om dette og, i eit intervju med Verdens Gang 6. juli 1963. Her fortalde overvakingssjefen at det galdt folk som har meiningar og idéar og arbeider for dei "så vi langsomt og sikkert pådyttes synspunkter som er i strid med våre interesser – f. eks. å få folk til å protestere mot fellesmarkedet". Faren er, hevdar Bryhn, at dei skal greia å fødeleggja "vår" forsvarsvilje. Det gjeld "spillet om den norske folkesjel", og denne kampen skal ikkje kunna førast utan kontroll av dei som avgjer kva som er "våre" interesser.

Og leiarar i Arbeidarpartiet har vore innblanda i overvakinga av "kommunistsympatisørar" i DNA. Ein statstenestemann måtte godtgjera at han var pålitande, og fekk ein attest frå Oslo politikkammer, fremmedavdelingen. (Det offisielle namnet på overvakingspolitiet). Brevet var underskrive A. J. Bryhn, politiinspektør, og "På grunnlag ev en meddelelse fra 1950 om at De skulle være kommunistympatisør, ble det i 1951 foretatt en undersøkelse av Deres forhold for å bringe på det rene hva som lå til grunn for opplysningen. Resultatet av vår undersøkelse var at De var ansett som en lojal norsk borger, som utførte et effektivt arbeid innenfor DNA og at det ikke var grunnlag for antagelsen om at De ville motarbeide norske nasjonale interesser." Siden den tid har Deres navn ikke forekommet i meldinger til denne avdeling!"

Desse opplysningane måtte overvakingspolitiet ha frå folk i DNA. Dei kom frå Håkon Lie.

Vi veit og at Noreg som alle andre land i Europa har CIA-agentar, som møter opp der venstreorienterte er å treffa, og her fotograferar dei og samlar opplysningar etter beste evne, i mer eller mindre nært samarbeid med den norske overvakinga, som på si side står i nær kontakt med andre land og leverer ut opplysningar. "Det har vært helt nødvendig å konferere med andre lands overvåkingsledelse på bilateral plan og på annen måte" uttala Asbjørn Bryhn til Aftenposten.

ARRESTASJONAR OG INTERNERING AV KOMMUNISTAR OG VENSTREORIENTERTE I EIN KRISESITUASJON

Kuppet i Hellas vart gjennomført etter ein NATO-plan med namnet: "Plan Prometheus". Tilsvarende planar er utarbeidde for dei andre NATO-landa i Europa, planar som gjev amerikanarane frie hender i

Falconbridge fra s. 7

syke arbeidsfolk med friske, og at disse i sin tur "omplassetes" når forgiftningen og arbeidspresset har foregått lenge nok. Men overfor arbeiderne er slike "løsninger" en hån.

2. For å hindre dødsfall i forbindelse med de mest ekstreme gasskonsentrasjonene, må det påbys bruk av effektive gassmasker. Dette er særlig tenkt i forbindelse med "gufser" av gass ved spesielle arbeidsoprasjoner eller driftsuhell. I følge Glømme vil dette være et viktig bidrag til å hindre endel av besværene. Men hva med resten av plagene? Og hvem innbiller seg at det er mulig å hindre alvorlige skader ved plutselige gass-gufser eller ved driftsuhell bare fordi arbeiderne får sin egen maske med "individuell tilpasning"! Hvorfor heller ikke satse med alle midler på å utforske tekniske løsninger som kan forhindre slike "uhell", "gass-gufser" og "høye konsentrasjoner"? Nei – det vil bli for dyrt. For hvem? For de som kontrollenger bedriftene, profitten og investeringene? Eller uttrykt med Dr. Glømmes egne ord: "Det er naturlig å regne med en viss grad av skepsis når det gjelder de praktiske konklusjoner, ikke minst av økonomiske grunner". Det man "må regne med" må medisineren også bøy seg for.

3. Man vil "understreke betydningen av den generelle hygiene". Renholdet og ventilasjonen bør derfor forbedres. Det bør det utvilsomt i de fleste industribedrifter. Men nettopp fordi denne typen moralisering kan besvares med ja og amen av enhver, uten at noe behøver å bli gjort, representerer den også kapitalismens viktigste alibi. Vi er jo alle mot sykdom, for helse, hygiene og frisk luft.

Henvisninger.

- Jon Glømme: Arbeidshygieniske undersøkelser over virkningen av irriterende gasser og forskjellige partikulære forurensninger i arbeidsatmosfæren i en norsk elektrokjemisk industrti. Bind I og II.
- Glømme – s. 268.
- Glømme – s. 268.
- "Liste over yrkeshygieniske grenseverdier. 1966." s. 10. K. Wülfert.
- Glømme – s. 74.
- Walter Lindberg: "Den generelle luftforurensning i Norge." s. 48.
- Glømme – s. 281.
- Nitrøse gasser – kan gi svære lungeska-der. Opptrer ofte sammen med Saltpe-tersyre.
- Privat opplysning til Kristiansand SUF.
- Glømme – s. 286.
- Glømme – s. 286.
- Glømme – s. 265.
- Glømme – s. 287.

ein krisesituasjon. "Orientering" kunne i julenummeret 1967 offentliggjera løynlege dokument om desse planane, skrivne ut av hovudkvarteret for den amerikanske Euro-pakommandoen. Dokumenta syner at Noreg står øvst på lista over dei land amerikan-arane meiner det er viktig å ta seg av i ein kritisk situasjon, med militær interven-sjon om nødvendig. Etter Noreg er Hellas førd opp som nummer 2 og Tyrkia på 3. plassen. Vi må rekne med at denne opp-setjinga byggjer på ei vurdering av at des-se landa er serleg viktige reint strategisk. Etterpå fylgjer så Vest-Tyskland, Frank-rike, Italia, Nederland, Belgia, Luxem-bourg og Danmark. Vi merkar oss at Is-land og Portugal ikkje er med. Island vil i alle høve vera under full amerikansk kon-troll militært, og fasciststyret i Portugal blir venteleg rekna som "sikkert" nok.

Dokumenta gjeld løynlegstempla, prenta retningslinjer for, eller utkast til avtale om USA-intervensjon i krise- eller unntaks-tilstand. Retningslinjene er underskrivne av general J. P. McConell, varamann for den øvstkommanderande for dei ameri-kanske styrkane i Europa, og general B. E. Spivy stadfester med si underskrift at dokumenta er i samsvar med originalen. I innleiinga til avtaleutkastet heiter det rett ut: "Det blir rekna med at ein slik av-tale om militær unntakstilstand vil bli gjort i form av ei noteveksling mellom utanriks-departementet eller ei anna høveleg styr-ingsmakt i (landet) og USA-ambassadøren eller øvstkommanderande for USA-styrk-ane i "----" (landet)

At dette er eit USA-diktat for en plan som straks skal vedtakast, og ikkje eit opplegg til ordskitfe, går fram av innleiinga: "Sam-bandsstatane sin ambassadør (øvstkomman-derande for USA-styrkane i) sender si helsing til utanriksdepartementet og har æra av å slå fast at dei drøftingane som er blitt førde mellom oss om dei USA-styrkane som er oppmarsjerte eller som skal oppmarsjerast i etter opp-moding frå den regjeringa har ført til denne avtalen!"

Nokre smakebitar frå avtalen: "USA-styrkane skal ha rett til å okkupera kvart område og kvar innreidnad som blir rekna som turvande for at dei skal kunna fullføra oppgåva si og verja dykkar trygg-leik, som fastsett av øvstkommanderande for dei amerikanske styrkane, og dei skal ha rett til å setja opp slikt utstyr som dei finn turvande for å fullføra desse oppgåv-ene." Også utanfor området dei sjølve okkuper-ar skal dei amerikanske styrkane med sitt

militærpoliti "ha full autoritet", og "folk som gjer seg skuldige i overgrep mot USA-installasjonar skal kunna arresterast av USA-styrkane og gjevast over til styr- esmaktene i landet det gjeld for å dømast etter gjeldande lover." Gjeldande lover vil i dette tilfellet seia unntakslover som gjer høve til å setja inn folk utan rettergang. Opposisjon skal ikkje tolerast, uro skal slåast ned: "I tilfelle av indre uro som materielt kan verka inn på USA-styr-kane si oppgåve eller tryggleiken deira, så som væpna opprør eller omfattande mot-stand, skal regjeringa i gjera sitt beste for å undertrykja slik uro ved hjelp av sine eigne middel. Men skulle det syna seg at desse tiltaka ikkje duger, eller der-som regjeringa i ... skulle be om hjelp (det var dette Diem gjorde i Sør-Vietnam) eller om US-øvstkommanderande skulle vurdere situasjonen slik at regjeringa i ... ikkje er i stand til effektivt å slå ned slik uro i tide, skal USA-styrkane gå til dei tiltak som US-øvstkommanderande reknar som turvande, anten dette blir gjort på eiga hand eller i samarbeid med regjeringa i".

OPPLYSNINGANE FRÅ OVERVAKINGSTENESTA TIL USA

"Regjeringa i ... skal skaffa US-troppene opplysningar og etterretningsrapportar som kan vera til hjelp for dei når dei skal ut-føra oppgåva si eller når US-øvstkomman-derande krev det."

Amerikanarar som gjer kriminelle hand-lingar skal ikkje kunna dragast til ansvar, dei amerikanske styrkane skal kunna flyt-tast fritt slik amerikanarane sjølve finn det føremålstenleg, og det er nøye utar-beidde reglar for disponering av lokal ar-beidskraft for USA-styrkane. I ein para-graf blir det kort slått fast: "Regjeringa i ... gjev USA-styrkane løyve til å ta med seg kjernefysiske våpen i ... og til å stasjonera dei på dei stader der det blir rekna å vera turvande." Desse utdraga skulle kommentera seg sjølve.

NOREG HAR UNNTAKSLOVER

Noreg har eigne unntakslover som gjev rett til å arrestera og internera folk utan lov og dom når regjeringa finn at landet er i ein krisesituasjon. Desse lovene, som er kalla "beredskapslovene" skriv vi om i ein eigen artikkel i Klassekampen.

Politiet skal etter desse lovene kunna gå til arrestasjonar og internering av folk

utan rettargang, og unntakslovene kan set-jast i verk "når krig trugar". Han som var justisminister den gongen lovene vart ved-tekne, C.O.Gundersen, Arbeidarpartiet, tala og om "streiker", rett nok sa han "ville streiker", men det er regjeringa som avgjer kva som er ei vill streik. "En minnes uvilkårlig en viss melkestreik. En minnes også at en Vidkun Quisling en gang var statsråd i en lovlig norsk regjer-ing og hans klart uttalte ønske om å få en slik lovgivning som nu er foreslått" skreiv Aksel Sandemose.

Er ikkje opplegget klårt? Er det ikkje tyd-eleg kva den norske regjeringa, med hjelp av NATO og USA vil prøva på når folket i Noreg tek sakene i sine eigne hender for å frigjera seg frå kapitalvelde og utanlandsk herredøme? Mykje av dei opplysningane vi her har kome med, mellom anna alt om kupp-planane har stått i Orientering, og li-ke eins ein god del stoff om overvakingspo-litiet har stått der. Like fullt driv SF og Orientering på med pratet om "fredelig overgang til sosialismen". Dei vil ikkje sjå realitetane, dei vil ikkje sjå at dette er norsk røyndom, endå dei sjølve har lagt fram opplysningane. Som strutsen stikk dei hovudet i sanden og talar om parlamentar-isme og demokrati. – Men den "socialis-men" SF vil gjennomføra er kanskje ikkje så farleg at dei reknar med at planane blir sette i verk mot slike reformar, og kan hende har dei rett i det. Men alle verkele-ge og ærlege sosialistar må ta desse sak-ene heilt alvorleg. Det nyttar ikkje å la poenget bli personlege åtak på Bryhn og påstandar om at han ikkje har vurderings-evne, slik Orientering har gjort med desse sakene.

Når vi skriv om dette, er det for å klar-gjera karakteren av den norske staten og den internasjonale undertrykking den er ein del av, slik at alle revolusjonære skal vita kva som kan koma til å henda og kan bu seg i tide.

Slike tiltak, kupp og massearrestasjonar, lyt vi rekna med, men det er ingen grunn til å la seg skræma. Arbeidarklassen gjev ikkje opp kampen for sosialismen, og kan ikkje gjera det. Gjev nokre opp kampen, vil andre ta han opp att, for denne kampen må arbeiderklassen ta, i Noreg som i res-ten av verda. Når folket fyrst reiser seg, vil dei reaksjonære måtte tapa, for dei reaksjonære med alt sitt skyts vil vera berre papirtigrar på lengre sikt i kampen mot dei store massane av folket.

Difor må vi føra kampen med dei middel som trengst til kvar tid.

Hørselskader fra s. 6

NOTER:

- Dr.med. Haakon Natvig: Lærebok i hygiene s. 285.
- Overlege Thiis-Evensen/Helseavdel-ingen: Hørselskade på grunn av larm. En undersøkelse i Norsk Hydro-Eidanger Salpeterfabriker.
- Decibel = db : "en logaritmisk enhet hvor man angir de periodiske trykk-forandringer lyden fremkaller i for-hold til ørets terskelverdi, dvs. den den svakeste lyd øret kan oppfatte,..." Natvig s.202
- Natvig s.286
- Natvig s.285
- Thiis-Evensen s.11
- Opplyst av hovedlege i Rikstrygdeverket L.L. Linneberg i et foredrag på en Hydrokonferanse i 1963. Gjengitt i bilag 3 i Thiis-Evensen op. cit.
- Sara Lidman: Gruva s.25
- Thiis-Evensen op.cit. s.25
- Natvig s.288
- Gunnar Bylin: Kapitalisme, helse og profitt. I "Rød front i DNS"-valg-avis 1968 s.5
- Resyme av overing. Nordbys inn-legg, gjengitt som bilag 8a i Thiis-Evensen
- Resymé osv. s8a2
- Sitert i Klassekampen nr. 3-69 s.7.

Forbundet fra s. 12

Noblikk, slik at man tilslutt vanskelig kunne komme inn uten å risikere beinbrudd. Blom-Pedersen henvendte seg til ledelsen for å få snøen fjerna, men nei: snøryddningsmann-skapene hadde altfor mye å gjøre på direk-tørboligen! Sammen med andre tillitsmenn satte han seg da i kontakt med Arbeiderbla-det og Dagbladet, og begge avisene brakte tekst og bilder fra Noblikk-Sannems variant av demokrati på arbeidsplassen.(Det hører med til historia at Blom-Pedersen har vært ved bedriften siden 1933 – i 36 år.)

Slike ting har skapt motsetningene mellom Blom-Pedersen og bedriftsledelsen. Uan-sett hvor mye det kjøres fram formelle ar-gumenter mot ham, vil det stå fast at pro-blemets kjerne er av politisk karakter: Le-delsen tolererer ikke en tillitsmann som vil drive klassekamp.

Arbeidskjøpperne og pampene i fagbevegelsen viser her sin felles interesse av å under-trykke klassekampen rundt om på arbeids-plassene. LO- og forbundsledelsens fornær-deri er totalt. Deres endelige nederlag vil også bli totalt.

fordeler: industritomter koster nesten ingent-ing, oppføring av industri kan gjøres for under det halve av hva det koster f.eks. i USA. Skattene er ubetydelige og kapital kan innføres eller utføres alt etter behov. Arbeidskrafta er meget billig, og man trenger ikke frykte noe bråk fra fagforeningene for de er fullstendig kontrollert av sikkerhets-politiet. Det jernharde diktaturet sikrer sta-bile og rolige forhold . Den internasjonale storkapitalen har fått garantert fortsatt bil-lig arbeidskraft i Hellas.

Militærkuppet 21.april ble planlagt og organisert av USA-imperialismen; ved hjelp av amerikanske militære rådgivere i sam-arbeid med de greske monopolkapitalistene. Før kuppet advarte greske liberalere mot CIAs aktivitet i landet og organisasjonens samarbeid med gresk industri. Den direkte amerikanske innblandinga vises tydelig ved at USAs 6. flåte lå på havna i Pireus som overvåker og beskytter us kuppet.

Hellas regjeres nå fullstendig av USA-imperialismen og dens lakeier. En lang og hard kamp ligger foran det greske folket på veien mot nasjonal sjølstendighet. Det anti-imperialistiske arbeidet må bygges opp nes-ten fra grunnen av. Etter nederlaget i borger-krigen i slutten av 40-åra har det greske kommunistiske parti ikke vært i stand til å lede folket i organisert motstand mot USA-imperialismen og dens løpegutter. Topp-ledelsen i partiet har med all tydelighet av-slørt revisjonismens forræderi mot folkets kamp. Revisjonistklikken som satt med makta i partiet tenkte ikke på annet enn å framstille seg som varme forsvarere av det borgerlige demokrati. Folket fikk seile sin egen sjø. Revisjonistene i partiledelsen førte folket bak lyset gjennom det fine snakket

Juntalover fra s. 10

"beredskapsloven er demokratiets forsvars-mekanisme mot ensretting og undertryk-kelse." Men siden motstanden fra arbei-derne var så sterk, måtte dette få konse-kvenser. Imidlertid ble konsekvensen som Nils Hønsvald uttrykte: "...en fullmakt til regjeringen uten å presisere hvilke tiltak der her kan bli ta-le om, fordi det kan bli oppfattet an-nerledes enn demokrati." ! Altså .et et grovt svik av "Arbeider"partiet. Bor-gerskapet, de militære og NATO får selv avgjøre hvilke tiltak som skal settes i verk. Selv om dette ikke er noe sensa-sjonelt, så avslører dette at det skjuler seg et diktatur bak demokratiet. Mange eldre arbeidere vil sikkert kunne året 1950 gjennom kampen mot disse lo-vene. Kampen mot NATO blir nå viktig-ere for hver dag. De arbeiderne som kjem-pet mot politilovene i 1950, ser i dag etter bl.a. kuppet i Hellas nødvendigheten av å stålsette arbeiderklassen i kampen mot borgerskapet. Martin Tranmæl sa 8. juni 1934 på et demonstrasjonsmøte utenfor Stor-tinget i anledning tukthuslovene: "Alle disse lover er et utslag av feighet og desperasjon

og uformuenhet. Man kan ikke forlange at de blir respektert. Det er enhver arbeiders rett og plikt å bryte dem." Disse ordene ble gjentatt i 1950. Men i dag, i 1969, vet vi at det er tomme ord. Gjennom NATO har borg-erskapet strammet til sitt jerngrep over arbeiderklassen. Unntakslovene viser oss at det borgerlige formaldemokratiet bare er et tynt fenniss som borgerskapet kan tillate seg i rolige tider. Når kapitalistklas-sens faktiske diktatur er trua, kastes den demokratiske masken tilside, de formelle demokratiske rettighetene forsvinner, og tilbake står den nakne fascisismen. Borgerskapet regner med at det vil skje, vet at det vil skje, derfor unntakslovene. Det ville være selvmord om ikke også vi, det arbeidende folket i Norge, skjønner dette og forbereder oss. For å knuse kapitalens makt må vi skape et arbeiderklassens revolusjonære parti, som kan lede arbeiderklassen fram til den endelige seier. Borgerskapets voldsapparat er mektig, men på lengre sikt kan de ikke stå seg mot massenes enorme styrke.

«Et lite hjul og ei lita skrue i hele revolusjonsmaskineriet»

"Den norske proletardiktning er sunket ned igjen til det gamle hallelujanivå, og der er foreløpig intet som tyder på, at Rudolf Nilsens verk, å gi de norske industriarbeidere en sang etter deres hjerte, skal bli fortsatt", heter det i forordet til 1. utgave av Rudolf Nilsens "Samlede Dikte". Og denne dystre spådommen slo til – det var ingen som tok arven opp og fortsatte klassekampen på den poetiske fronten. Rudolf Nilsen er fremdeles Norges største og beste proletardikter.

Rudolf Nilsen har den dag i dag en solid posisjon blant norske arbeidere, og det er ikke tvil om at en del av hans dikt taler usedvanlig sterkt nettopp til dem som i dag står midt oppe i klassekampen. Det kan derfor ha interesse å se litt nærmere på Rudolf Nilsen og hans poesi.

I. Klassebakgrunn
Så langt bak i tiden jeg kjenner min ætt – er det folk som har slitt. ("Stamtre")

Rudolf Nilsen selv brøt denne linjen. Tilskyndet av morfaren, som ønsket å se gutten som prest, fortsatte han skolegangen da de fleste av kameratene gikk ut i arbeidslivet, og tok eksamen artium på latinlinjen i 1920. Faren var en forfyllet jernarbeider og møbelsnekker, og moren måtte jobbe med kjølesøm for at familien skulle greie seg. De var bosatt forskjellige steder i proletarstrøkene på Oslos østkant, og Rudolf Nilsen vokste opp med arbeidere på alle kanter. Han kjenner arbeiderklassen innenfra, han vet hvordan de føler og tenker. Han kjenner gatene og husene de bor i, fabrikkene de jobber i. Rudolf Nilsen trer fram med arbeiderklassen som bakgrunn, og han trer fram som en av arbeiderne – i de aller fleste av diktene hans er utgangspunktet helt tydelig arbeiderklassen.

II. Klassestandpunkt.

Allerede som gymnasiast tok Rudolf Nilsen klart og tydelig arbeiderklassens standpunkt. Han var gymnasiast under Oktoberrevolusjonen, og som 18-åringen skrev han i "De unges forbund", organ for Norges gymnasiaster:

"Ungdom! La oss være enige om at samfunnsforholdene er uholdbare. Arbeiderne faar ikke den ret de saa haardt trænger for at kunde utvikle sig som mennesker. (- - -) Og fordi vi er i stand til å tenke os et samfund som staar langt over det som nu er, haaber og tror vi paa en snarlig omvæltning. Jo braaere des bedre! (- - -) Og vi venter at den nye revolutions tid som er indledet der ute i Europa ogsaa kommer hit. Derfor er vor farve den røde!"

Og i 1920, like før han tok artium, skrev han samme sted:

"Men social fred er et farlig princip for en undertrykt klasse som vil tilkjæmpe sig samfundsmagten. (- - -) Nu er det samfundsmagten kampen gjælder. Fordi magt i dette tilfelde er ret. Vort middel er haard og hensynsløs klassekamp. (- - -) Nødvendigheten fører det undertiden med sig at ondt er det eneste som fordriver ondt."

Han stilte seg klart på arbeiderklassens side i klassekampen, og han holdt seg på den siden gjennom hele sitt 28 år lange liv. Og dette tydelige klassestandpunktet kommer klart til uttrykk gjennom hele hans litterære produksjon, i alle de tre diktsamlingene hans. I "Bekjennelse" fra samlingen "På Stengrunn" heter det:

"Jeg kjenner en mening med livet.
Det er i de navnløses hær
å kjempe for arbeiderklassen
med tanke og sang og gevær."

I "På Gjensyn" fra 1926 finner vi det mest kjente av Rudolf Nilsens dikt: "Nr. 13", som vi skal komme tilbake til. Styrken i dette diktet er r.ettopp klassefølelsen, nettopp det at det handler om arbeiderklassen, sett innenfra. Og i samme samling finner vi "Gategutt":

"Jeg kom til verden i en murstensgård og blev en gategutt.
Og ingen gategutt er født igår.
Han finner tidlig både skyteskår og krutt."

Rudolf Nilsens siste diktsamling, "Hverdagen", ble utgitt i 1929 etter dikterens død. Også denne samlingen gir et solid inntrykk av støtte til og deltakelse i arbeiderklassens rettferdige kamp. Her finner vi dikt som hovedsakelig dreier seg om klassefølelsen, dikt hvis hovedfunksjon er å styrke klassefølelsen hos arbeiderklassen, som f.eks. "Ved Bålet", "Arbeidsslutt", "Huset" og "Den nye dresen". Og her finner vi manende kampdikt: "Den nye kamerat!", "1. mai på Karl Johan" og "Oppgjør". Samlingen rommer også sviende hån over LO-byråkratiet og sosialdemokratiet, slik som i "Stjernen":

"Blir vi mange, kommer tiden,
da vi enkelte får vår rett.
Ikke nu, men siden, siden
går det lett!"

Og de gjorde holdt og spente av sig belte og gevær:
Vi får slå oss ned og vente
til vi blir en mektig hær!

Og de satte sig og hvilte,
de fornuftige og grå.
... "

Rudolf Nilsens hardeste og beste dikt ble ikke trykt i noen diktsamling før i 1946. Da kom de også med i "Samlede dikt", som ble utgitt i ny utgave. Og selv den mest hardnakkete svartmaler som har latt seg forlede til å tvile på Rudolf Nilsens ærlige og solide standpunkt for arbeiderklassen og den proletariske revolusjonen, må se all sin tvil feid på historiens skraphaug av dikt som "En sørgelig vise" og "Svar":

"Reis all kraft som klassen eier!
Tvers igjennom lov til seier!
Hjelp oss den som kan!"

Disse diktene er skrevet som ledd i klassekampen i Norge, de er "små hjul og skruer i revolusjonsmaskineriet" (Lenin), og de er den dag i dag "mektige våpen i revolusjonens tjeneste" (Mao).

III. Rudolf Nilsen i klassekampen. Litt om praksis.

Fra skolen gikk den unge Rudolf Nilsen temmelig direkte over i aktivt partiarbeid.

I 1920 var den unge Sovjetstaten kringsatt av fiendtlige intervensjonstropper. Det ble satt i verk blokkade for å tvinge Sovjetfolket i kne. Sovjets forbindelseslinjer til proletariatet i de vestlige land ble brutt, og det nettopp i en tid da det var ekstra behov for å skape opinionspress o.l. mot blokkaden og intervensjonskrigen, om mulig få proletariatet i Vest-Europa til å gjøre revolusjon. En tid var veien over Norge den eneste farbare. "I denne alvorlige situasjon var det Kyrre Grepp bestemte seg til å støtte deheltemodigkjempende russiske arbeiderne" heter det i en bok om Rudolf Nilsen. Via det norske sosialdemokratiske parti ble det smuglet revolusjonær litteratur fra Sovjet til Europa og Amerika, og revolusjonære flyktninger og kongressdelegater ble hjulpet inn i Sovjet. Men vår vidunderlige parlamentarisme, som var like demokratisk den gang som nå, gjorde det mulig for regjeringen å sende ut en kongelig resolusjon (av 6/11 1920) om "forbud mot inn- og utførsel av trykte skrifter m.v. som kommer fra Russland." Her heter det: "Forbudet omfatter foruten alle trykte skrifter, som forsendes eller medtas fra Russland direkte til Norge, også sådanne skrifter, som antas å være trykt, forlagt eller utsendt fra Russland..." Resolusjonen støttet seg på følgende lovparagrafer:

"§1. Det skal indtil videre være forbudt at indføre fra fremmede land levende hester uten tillatelse av vedkommende regjeringsdepartement.
§2. Kongen, eller den han bemyndiger, kan indtil videre forbyde indførsel av andre levende dyr.
Det samme gjelder indførsel av andre gjenstande og varer."

Kyrre Grepp drev altså smugling av litteratur. I 1920 ble Rudolf Nilsen ansatt som Kyrre Grepps hjelper. Han måtte blant annet for en stor del ta seg av den omfattende korrespondansen omkring transporten av bøker, flyktninger og delegater. 31. desember 1920 slo politiet til. De ransaket Folkets Hus, der litteraturen var lagret, beslagla litteratur og bilder (!) og reiste tiltale mot Kyrre Grepp, som påtok seg all skyld. 4. januar ble Rudolf Nilsen innkalt til politiforhør, og nektet å avgi forklaring. Ikke før var han kommet hjem igjen før han ble kalt tilbake til politistasjonen, og arrestert. Våre dagers demonstranter vil kjenne igjen situasjonen. Men, ironisk nok, den gang som nå: Forhørsretten fant ingen grunn til å holde "den unge student" fengslet. Saken gikk til meddomsretten som idømte bøter. Selvsagt ble den anket. Og 7. desember 1921 kjente høyesterett den kongelige resolusjon grunnlovsstridig. I vittighetsbladet "Rebell" skrev Rudolf Nilsen:

Mao Tse-tung

Apropøs lovovetrederen Kaligula smilte en gang kaldt og lot sin hest bli premierminister! Det norske folk har også smilets salt – vi er non hjerteløse humorister!

Vi valgte Halvorsen til statsminister, fordi vi trodde at han dog, tross alt, i hjernens mørke hadde flere gnister og mere ånd enn hesten, hvis det gjaldt!

Men akk, hvor dårene ble skuffet slemte og angret bittert at han ei var hest, da mannen viste sig å være høker.

Ti hesten vilde sikkerlig ha gjemt av sin fornuft en ganske liten rest og funnet ut at hester ei er bøker!

Etter splittelsen i 1923 da Rudolf Nilsen konsekvent fulgte mindretallet og gikk inn i NKP, ble han ansatt som journalist i "Norges Kommunistblad". I 1924/25 da det var harde lønnskamper, da politi og militære beskyttet streikebrytere, og da det var åpen politiforfølgelse og klassejustis overfor arbeiderklassens ledere, deltok Rudolf Nilsen i kampen som skribent i "Norges Kommunistblad" med artikler og petiter og som dikter – "Lovedderkoppen" (tilegnet statsadvokaten) er fra disse dagene:

"Men tror de vi er fluer, advokat,
Da tar de feil. Vi er den vind
som suser gjennom Deres råtnete stat,
ja stormer gjennom Deres lovers spinn.

Og selv om det er høyforræderi å legge advokatens lov for hat – vi sier kaldt og åpent: Det er vi som nærer planer om å styrte Deres stat."

Han hadde også klart for seg sin oppgave med å skolere og oppdra massene. Det kommer til uttrykk i "Norges Kommunistblad i denne tiden (1925), og som senere samme år kom med i diktsamlingen "På Stengrunn", "Ridderslag":

"Muren, vårt vern er partiet
men sverdet er Lenins lære."
Og "Løfte":

"Vi som intet eier
men som skapte alt
(- - -)

En gang skal vi hevne.
Ennu gir vi tål.
Herd din unge evne,
så den blir som stål."

I 1927/28 var den viktigste kampsaken spørsmålet om voldgiftsloven og "tukthusloven" som ble vedtatt i 1927. Den siste satte streng straff for forfølgning av streikebrytere (f. eks. ved å offentliggjøre navnene deres – det ble altså straffbart å kalle en streikebryter for en streikebryter!) Loven eksisterte i 8 år, men var umulig å håndheve fullt ut – arbeiderklassens sunne hat mot forræderne lot seg ikke kue.

I 1928 ble voldgiftsloven brukt i bygningsindustrien, arbeiderne ble dømt til et betydelig lønnsnedslag. Bygningsarbeiderne gikk til streik. Ettersom streiken var ulovlig, var det forbudt å støtte de streikende arbeiderne. Likevel fikk streiken massiv støtte fra arbeiderklassen. Tusen organisasjonsfolk offentliggjorde at de tegnet seg for en krone i uka i streikeunderstøttelse. Klassejustisen trådte åpent fram i lyset. Da var det at Rudolf Nilsen skrev sitt beste dikt:

Svar.
Tvers igjennom lov til seier!
Ikke går der andre veier
til vårt drømte, frie land.
Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer
er vi treller alle mann.

La dem rase. La dem true.
Ikke vil vi la oss kue,
svarer vi dem kaldt og kort.
Om I bjeffer, om I snerrer,
ennu er dog, høie herrer,
våre henders arbeid vårt.

Ennu er en streikebryter
fredløs niding tross han nyter
vern fra selve kongens råd.
En forræder kaller vi ham,
tross medaljen I kan gi ham
med samt ros for tapper dåd.

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier!
Tvers igjennom lov til seier!
Støtt oss, den som kan!

"Dette diktet har mer enn noe annet bidratt til å gi Rudolf Nilsen hans store plass i arbeidernes hjerter. (- - -), jeg vet få dikt som har gjort en større virkning i dagens strid, og få dikt som er blitt flittigere brukt", heter det i en skildring fra 1936. Diktet er et godt eksempel på "Enhets mellom det revolusjonære politiske innholdet og en mest mulig fullkommen kunstnerisk form." (Mao). Den rene, enkle og fullkomne formen sammen med et politisk innhold som er så klart og tydelig revolusjonært og marxistisk-leninistisk, gjør diktet til Rudolf Nilsens beste, og gir det rykende aktualitet over alt hvor proletariatet reiser seg mot borgerskapets diktatur, som i Norge i dag. Det er ikke rart at borgerskapet prøver å fortie dette diktet og later som det ikke eksisterer.

Fra 1917 og utover var det å spre informasjon om Sovjetstaten en viktig del av klassekampen, som det å spre informasjon om Kina er det i dag. Borgerskapet hetset vilt mot "jødebolsjevikene" og fabrikkerte de mest hårrreisende løgner for å sverte proletariatets første stat.

Rudolf Nilsen brukte sine dikteriske evner også i den proletariske internasjonalsmens tjeneste, han fortalte alle dem som ville høre (og arbeiderklassen ville høre på Rudolf Nilsen, han var en skattet oppleser og hadde en solid posisjon i arbeidernes hjerter) at arbeiderne i Sovjet var som arbeiderne her – de bare hadde det bedre og var friere og lykkeligere. Slik som "Arbeidersken" som han møtte på sin første reise til Sovjet:

"En blomst i Russlands underbare vår
som suser gjennom verksted og fabrikk,"
I "Arbeider til arbeider" heter det:
"Så la oss svare vi som Russlands frie menn:

Vi er av samme ætt. Til kamp for den!"
Den proletariske internasjonalsmen har fått en bred plass i Rudolf Nilsens produksjon. I "Kampen mot City", skrevet i forbindelse med den engelske generalstreiken i 1926, skriver han:

"Hallo kamerater i treldom og nød,
vi sluter en kjede om jord!
(- - -)
Hvert slag dere slår er et slag fra oss alle . . . "

Kampen for sosialismen har alltid vært nøye forbundet med kampen mot klasseforræderne: Opportunisten, reformisten, revisjonisten osv. Rudolf Nilsen har også ytt en stor innsats når det gjelder å pleie hatet mot judasene, streikebryterne og andre lakeier for borgerskapet. Flere av hans dikt passer den dag i dag ypperlig på LO-pampene, som "Ordene og mennene" fra 1927. Diktet ironiserer over og håner LO-pampene som på 1. mai lover kamp mot voldgiftsloven, men "Åtte dager senere blev talen meget penere. (- - -) Akk sannheten er nokså besk, store ord og pampeflesk." Noen som synes det minner om løftene foran fjorårets lønnsoppgjør? Aktualiteten er enda mer påtagelig i "En sørgelig vise":

"(- - -)
I sekretariatet
de ligger ansvarsflate
og undgår bryderi
for landets industri.
Slik kryper de på maven frem
og fører kamp med fynd og klem
i sekretariatet."
Han kan også gi anvisning for hvordan slike forrædere skal behandles, som i "Rakosi":

"Vi så en fører vifte med et flagg,
det hvite flagg, den feige bønn om fred,
vi hadde ikke røde jern, men slagg
i våre sinn – og slo ham ikke ned,"
Og "Langt borte":

"Jeg synes jeg hører dig: Alle skal gjøre sin plikt,
Noen skal banke en stripet. . . "

Rudolf Nilsen kjente arbeiderklassens sunne hat mot klasseforræderne og forsto å gi uttrykk for det. Dette er ikke noen uviktig del av de egenskaper som har knyttet Rudolf Nilsens dikt sammen med arbeiderklassens kamp. Og det er en viktig faktor i klassekampen i Norge i 1969, da det er om å gjøre å få det ulmende klassehat til å blåse opp: gjøre det til en voldsom materiell kraft i kampen for sosialismen. Kjærlighet til arbeiderklassen er utenkelig uten hat mot arbeiderklassens fiender.

Som ingen annen norsk dikter trådte Rudolf Nilsen inn i dagens strid og deltok aktivt i klassekampen. Hans nære tilknytning til praksis gjorde ham til den han var, og til den han stadig er: arbeiderklassens dikter.

I KLASSESAMFUNNET STÅR HVERT ENKELT MENNESKE I EN BESTEMT KLASSEMESSIG STILLING! OG DET FINS IKKE EN ENESTE TANKE SOM IKKE HAR KLASSESTEMPEL.

Mao Tse-tung

ALBANIA

SOSIALISMENS FYRTÅRN I EUROPA

Albania – eller Shqipni (Ørnelandet) – het-er et land i sørøsteuropa, nordmenn får høre lite om. Det vi får høre, er vanligvis ikke til å bli mye klok av heller. For tida vekker dette landet stadig større inter-esse. Det er ikke fordi de 2 millioner alb-anere bor i et vakkert og variert stykke natur ved Adriaterhavets østkyst. Grunnen er at Albania i dag er det eneste landet i Europa som bygger sosialismen – det en-este landet der arbeiderklassen befester sin statsmakt, og tar ledelsen på alle om-råder i samfunnet.

Et folk kjemper for friheten.

Albania blei folkerepublikk etter annen verdenskrig. Gjennom flere hundreår had-de landet vært under fremmedherredømme, knuget av kolonialisme, føydalisme og den almenne tilbakeliggenheten dette skapte. Folkets opprør var gang på gang blitt slått ned. Men albanerne ga aldri opp håpet, og undertrykkelsen skapte en sterk frihetsslengsel og fedrelandskjærlighet i det albanske folket.

Da frigjøringsstyrkene i 1944 sjøl kasta ut de italienske fascistene og de tyske nazist-ene, var dette sjølsagt en del av bakgrunn-en. Men det viktigste for seieren var at folkehæren, leda av kommunistpartiet (sti-fta 1941) med kamerat Enver Hoxha i spis-sen, stolte på egne krefter og møysomme-lig bygde opp en frigjøringsfront som hele tida handla i samsvar med massenes be-hov og ønsker. Derfor ga også et sam-mensveisa folk sin fulle støtte til det kom-munistene gjorde.

På slutten av krigen "hjalp" engelskmen-nene Hellas ved å skyte på partisanene og sette gamle fascister ved makta, folk som støtter juntaen nå. Da engelskmennene vil-le "hjelp" Albania, skjønnte albanerne godt at hensikten var å sikre den engelse imper-ialismen makt i Albania etter krigen. De truet med å skyte om engelskmennene kom i land i England måtte gjøre tilbaketog tomhendt. Albanerne ønsket frihet – ikke borgerdiktatur under England.

Kampen for et fritt, sosialistisk Albania måtte stadig føres på to fronter. Sam-tidig som albanerne kjempet mot føydal-isme og imperialism, måtte de kjempe mot Titos anneksejonsplaner. Han så gjerne at Albania blei Jugoslavias 6. provins. Tito hadde agenter i Albania – tilmed innafor kommunistpartiet, som fikk navnet Alban-ias Arbeiderparti (AAP) i 1946. Ved pro-vokasjoner og utpressing ville han under-legge seg Albania.

AAP leda av Hoxha klarte å vinne seier over disse planene. Kommunistenes folkefront-politikk ga AAP sterk tillit i folket. Titos antisosialistiske linje blei kritisert og full-stendig tilbakevist. Det viste seg jo snart også hva Titos "sosialisme" betydde: USA-infiltrasjon og massearbeidsløshet i Jugo-slavia.

Ved siden av kampen for et fritt Albania, har det foregått et enormt reisiningsarbeid. Etter krigen var landet fryktelig rasert. Det fantes ingen industri, jordbruket var halvføydalt, helsetilstanden dårlig. Teknik-ere, ingeniører osv. fantes ikke. Sammen-likner vi med dagens Albania ser vi svære framsteg overalt.

Under AAPs ledelse gikk folket i gang med å bygge et nytt samfunn både kvantitativt og kvalitativt, en bastion for sosialismen og proletarietets diktatur. Det sosialistiske Sovjetsamveldet, leda av Josef Stalin, støt-ta fullt opp om Albania uten å kreve gjen-ytelser. Det var sjølsagt for en proletarisk internasjonalist . Albanerne har aldri glemt Stalins holdning, og minner gjerne om den – særlig i samband med det som skjedde sein-ere.

Albania mot den framvoksende revisjonismen.

Ved den 20. kongressen i Sovjets KP i 1956 fikk verden se det første åpne tegn på at Krustsjov og hans revisjonister hadde tatt makta i Sovjet. Etterhvert ødela de fullstendig det sosialistiske arbeiderstyret, og innførte fascistisk diktatur i steden. I Øst-Europa blei proletarisk internasjonal-isme erstatta med imperialistisk utbytting av naboland. Slik utbytting blei også prøvd gjennomført mot Albania. Krustsjov visste at Albania hadde en del forsyningsvansker. Han stop-pa den proletariske internasjonalismens hjelp til folket for å få lydighet. Albania skulle få "alt de trengte å spise" – mot

"gjenytelser": satse ensidig på jordbruk og la Sovjet "ta seg av industrien".

Albanerne blei rasende over revisjonistenes utpressingsforsøk. Helt fra 1956 hadde AAP kritisert Krustsjovs feilaktige linje. Nå fikk dette oppslutning som aldri før. På møt-er over hele landet sa folket at de heller sultet enn å gi etter for revisjonistene, og gi opp kampen for sosialismen. Sammen med KKP stilte AAP seg i første linjen i kampen for Marx, Engels, Lenins og Stalins kommunisme – mot Krustsjovs rev-isjonisme. Uselvisk hjelp kom fra folkets Kina – hjelp i samme ånd som den fra Sovjet under Stalin.

Albanerne forsto tidlig at de måtte trekke lærdommer av det som skjedde i Sovjet, slik at ikke også Albania skiftet farge. Hvor-for kunne kapitalismen så lett gjeninnføres i Sovjet og andre revisjoniststater? Hvor-dan kunne proletarietets diktatur forvandles til borgerskapets diktatur? Kommunistene måtte svare på spørsmål som dette, om sosialismen skulle overleve.

Derfor oppstår revisjonisme.

Vi kan se mange grunner til at kapitalismen kunne få fotfeste i Sovjetunionen, verdens første sosialistiske stat. En del av årsakene kan være:

At kommunistene ikke forstår at klasse-kampen fortsetter under sosialismen, At denne klassekampen, i det land der arb-eiderklassen har tilkjempa seg statsmakta, foregår såvel i parti- og statsapparatet som i resten av samfunnet og i hovedsak beveger seg på det politiske og ideologiske plan, dvs. i samfunnets overbygning (idéer, tenke-sett, vaner, skikker, lover o. l.), At kommunistene ikke skiller riktig mellom motsetninger innen folket og motsetninger mellom folket og dets fiender og ikke løyser dem ulikt: folkets motsetninger med den demokratiske metoden med diskusjon og overbevisning, den andre typen med ufor-sonlige klassekampmidler. At kommunistene ikke forstod at arbeider-klassen må ta mer enn den formelle stats-makta, men må ta ledelsen i alt, dvs. at alle avgjørelser overhodet som angår folk-et tas av folket og settes ut i livet av de breie massene av arbeidere, fattigbønder, soldater, studenter osv. At alle former for byråkrati og stivbeint formalisme bare avler oppkomlinger, karr-ierejegere og renegater, og derfor stadig må bekjempes, At høgre funksjonærer i parti, stat og hær under sosialismen kan komme til å unndra seg ubehagelige oppgaver og fjerne seg fra folket, dersom ikke alle ledende folk jobber ei tid på grunnplanen og lytter til folkets røst, blir ett med det og tjener det, At intellektuelle, studenter og skoleelever som er isolert fra det øvrige samfunn lett får feilaktige idéer , som bare kan fjernes ved at de tar del i den daglige klassekamp-en og kampen for produksjonen på like linje med arbeidsfolk for på den måten å rydde ut all slags borgerlig-individualistisk tenkning.

At kollektivet ikke settes høyere enn individ-ualismen,

At hær og folk skilles, slik at de ikke lengre er ett.

Kort sagt: for å unngå revisjonisme, må sosialismens grunnsetninger ikke bare sett-es ut i livet når det gjelder det økonomiske grunnlaget (basisen), men også når det gjelder den økonomiske og kulturelle over-bygninga. Bare når dette gjøres blir det samsvar mellom økonomi og planlegging på den ene sida og ideologi og politikk på den andre sida, og dette tjener til å befeste proletarietets demokratiske og revolusjon-ære diktatur. Å sette proletariet i ledel-sen også i overbygninga kaller vi i æraen med Mao Tse-tungs tenkning for kultur-revolusjonen. Også i Albania er en kultur-revolusjon i gang, men her kalles den revolusjoneringskampanje.

Kamp mot borgerlige levninger under proletarietets diktatur.

Den Albanske revolusjoneringskampanjen blei starta i midten av 60-åra. Som kultur-revolusjonen i Kina hadde revolusjonerings-kampanjen visse forløpere. Det gjaldt bl. a. kampen mot religionens makt.

Denne kampen var spontan. Partiet var sjøl-sagt klar over at "religion er opium for folket", men kjørte ut ei varsom linje i kampen mot religion og overtru. Det finnes tre trosretninger: Gresk-ortodoks og rom-ersk-katolsk kristen og muhammedansk, alle med kirker over hele landet. Alle tre er innført med makt av fremmede koloni-satorer, og blir identifisert med Albanias mørke fortid.

For flere år siden fikk ungdommen i en landsby lyst til å se hva kirkene egentlig dreiv med. Blant relikviesamlinger og kirke-sølv fant de også våpen, bl. a. fra Jugoslavia. Aksjonen mot kirkene spredte seg over landet som ild i tørt gras, og etter tre måneder var alle kirker stengt. Sjøl partiets ledelse var forbausa over hvor effektiv aksjonen var.

Hovedelementet i revolusjoneringskampanjens første fase var kamp mot spirer til byrå-kra-ti og byråkratisk arbeidsstil i ledende organer på alle plan i stat og parti. Alle som hadde vist spirer til byråkratisk arbeids-stil blei sendt ut til praktisk arbeid i jord-bruk og industri. For å oppheve skillet mel-lom åndsarbeid og kroppsarbeid og gjennom-føre masselinja må alle kadre i AAP delta i fysisk arbeid. Av samme grunn må direk-tører, funksjonærer osv. delta i produksjon-en i minst 100 dager i året. Dette bryter også ned skillet mellom by og land.

Samtidig blei antallet ansatte i administra-sjonen skåret ned. 15 000 tidligere stats-funksjonærer kunne dermed overføres til produktivt arbeid. Produksjonskrefter blei frigjort slik at en del tidligere udyrka mark kunne tas i bruk.

En slik kampanje mot byråkrati styrker ikke bare partiet og statsmakta, den øker også interessen for politikk i hele samfunnet. Alle vier statens saker større oppmerksom-het. Nettopp denne politiske masselinja må sees som fremste årsaken til at land som Kina og Albania i dag har rød arbeider-makt. Formann Mao summerer opp prin-sippet for masselinja slik: "Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennom-føre dem, for på den måten å utvikle riktige idéer for ledelse". Dette prinsippet for

ledelse når i høyeste grad i Albania i dag.

I 1967 var det et nytt oppsving i masserørsla mot gamle idéer og inngrodde vaner. For-uten å bekjempe alskens overtro og religiøs kultur, blei mye satset på kvinnens fri-gjøring. Dette har ført til at stadig flere kvinner er med på alle plan i samfunnet og deltar fullt ut i produksjonslivet. Dette betyr svært mye i et land som Albania, der føyd-ale og patriarkalske idéer lenge har forvist kvinnene til et mørkt liv under dobbelt åk. Hoxhas berømte tale om kvinnens frigjøring har hatt stor betydning.

I revolusjoneringskampanjen har det vært satt mye inn på å bringe den ideologiske overbygninga i samsvar med det økonomiske grunnlag, for dette er forutsetninga for et sterkt maktapparat i folkets hender og folk-ets tjeneste. Et middel til å sette kollektiv-ets interesser fram for individets og for oppfostringa av et kommunistisk verdens-syn, har vært revolusjoneringa av kulturen og kunsten, og ikke minst teateret. " Å brin-ge hakker og geværer inn på scenen", kaller albanerne dette. Men skuespillerne drar sjølsagt også ut i samfunnet for å lære arb-eidernes og bøndenes liv å kjenne siden det er disse som skal framstilles på scenen.

– Kamerat Enver sier om kulturen og kunsten at "den burde bli et mektig våpen for partiet til å utdanne sine arbeidere i sosialistisk og kommunistisk ånd."

Skolen og utdanningsvesenet er vanligvis borgerskapets beste støttespiller, for i klasseromma indoktrinerer borgerskapet folket med sine idéer og utdanner arbeids-kraft for kapitalen. Albanerne forsto at under sosialismen må dette være anner- ledes, og i dag tjener det albanske utdannings-vesenet arbeiderklassen og sosialismen, ved at det er som kamerat Enver nylig har sagt: "Vår skole har ikke som mål å skape en intelligens som et lag avskåret fra mas-sene. I stedenfor burde den legge vekt på å skape en stor hær av utdanna folk som i første rekke omfatter arbeidere og bønder og få de intellektuelle til å forene seg med arbeiderne og bøndene." På denne måten er skolen i Albania til sosialismens nytte og derfor blir det stadig flere kurs og kvelds-kurs overalt.

I Albania deltar lærere og elever ei viss tid av året i kampen for produksjonen ved at de drar ut og jobber i fabrikker eller i jordbruket. For tida er det studenter og lærere som er med på å bygge en ny jern-bane på landet.

I en rapport kalt "arbeiderklassens over-oppsyn" har kamerat Enver trukket ut lær-sommer fra revisjoniststatene og summert opp erfaringene fra Albania. I denne rapp-orten kaller han på arbeiderklassen og partiet til å utøve allsidig, systematisk og avgjørende ledelse og overoppsyn med alt og alle, over kadre, ledende organer, styrings-verk og komitéer . Siden har denne rappor-en blitt grundig gjennomdrøfta og et konkret resultat er det at i flere byer har danna seg overoppsynsgrupper som består av tusener av framskredne arbeidere som oppsøker alle institusjoner, fabrikker, skoler o. l. og holder politiske diskusjoner. Aldri har masselinja vært satt mer i høgsetet enn i Albania i dag.

Albania – en rød base i Europa.

Hver gang det skjer ei eller anna form for masserørsla i et sosialistisk land skriker borgerskapet i øst og vest opp om at nå er sosialismen inne i ei krise og at det er ned-gang i produksjonen. (Se eksempel på avis-hetsen mot Kina ei tid). Men som marxist-leninister veit vi at klassekampen ikke for-svinner med ett under sosialismen og at revolusjon og produksjon ikke utgjør en hem-sko for utviklinga til hverandre. Tvertimot, erfaringene fra Kina og Albania viser oss at for å stimulere produksjonen, må en ta et fast grep om revolusjonen. Bare på det viset når en fram til kommunismen. – I Albania har de slagord " Bygg sosialismen i sjøtillitens ånd med hakka i ei hand og rifla i den andre." I 1968 var det samla resultatet i industrien 11% høgre, og i landbruket 12% høgre. Dette er sjølsagt bare tall, ville noen si, men det er et tall med innhold for albanerne. En konkret ting: Albania var i fjor for første gang sjølforsynt med korn.

Formann Mao har kalt Albania sosialismens fyrtårn i Europa. Dette skulle det ikke være vanskelig å si seg enig i. Albania er ikke i dag bare en geografisk og politisk utpost på Balkan-halvøya omringa av NATO-land som Hellas og Italia, sosialfasciststaten Jugo-slavia og den sosialimperialistiske Warszawa-pakten, men en bastion for revolusjon og sosialisme!

